

MISSZIÓI MAGAZIN

2000

2. szám

**Rend
a lelke
mindennek**

**Püspökjelöltek
a misszióról**

**Millenniumi
sorozat**

**Az elkezdés
bátorsága**

**„Most van
a cigányok
ideje...”**

**Juhász Judit:
Család
és média**

**Egy nyugodt hang
a Viharsarokban**

JÉZUS MONDJA: „ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET...”

REND A LELKE MINDENNEK...(!)

Végre, visszavonhatatlanul itt a tavasz! Határozottan megszapordtak a jelek. A mohácsi busók a minap annak rendje és módja szerint elbúcsúztatták a telet. Szembeszomszédom, *Dezső úr* már két hete kirakta muskátlisládáit az ablakba, és megkezdte a talaj előkészítését az ültetésre. Öröm a szemnek a friss zöld hajtások látványa, no és persze a média sem maradt le a hajtásban: a kereskedelmi tévé két reklámblokk között közhírré teszi: „*tiszta tavasz*”.

Mire ezeket a sorokat olvassák, bizonyára Önök is eleget tettek már márciusi állampolgári kötelezettségüknek: bevallották jövedelmüket, kitöltötték és elküldték adóívetüket, és gondoskodtak az 1% jó helyre juttatásáról. Népszerűtlen papírmunka az efféle, de hiába, meg kell lennie: *rend a lelke mindennek*.

Épp a magam dokumentációjával voltam elfoglalva, amikor kezembe került a német *Idea Spektrum* magazin karikatúrája. A folyóirat egészséges humorérzékkel és (ön)íroniával megáldott olvasói ezt a rajzot választották az év karikatúrájának, talán így formálva szelíd ítéletet az egyház nem mindig funkcionális szolgálatvégzése fellett. Aranyszabály, hogy jó viccet, karikatúrát nem szabad (és nem is kell!) magyarázni, így ezt én sem teszem. Beszél az önmagáért. Ám úgy érzem, hazai viszonyokra terelve a szót: ebbe a görbe tükörbe belenézhetünk mi is. (A böjt egyébként is az önvizsgálat ideje.) Missziói helyzetben lévő történelmi egyházként elsőrendű „napirendi pontunk” kell hogy legyen a Máté 28,20 csupa mozgást, csupa lendületet adó igéje: „*menjete*”, „*tegyetek tanítvánnyá*”, „*megkeresztelvé*”, „*tanítván*”, „...*hog* megtartsák”.

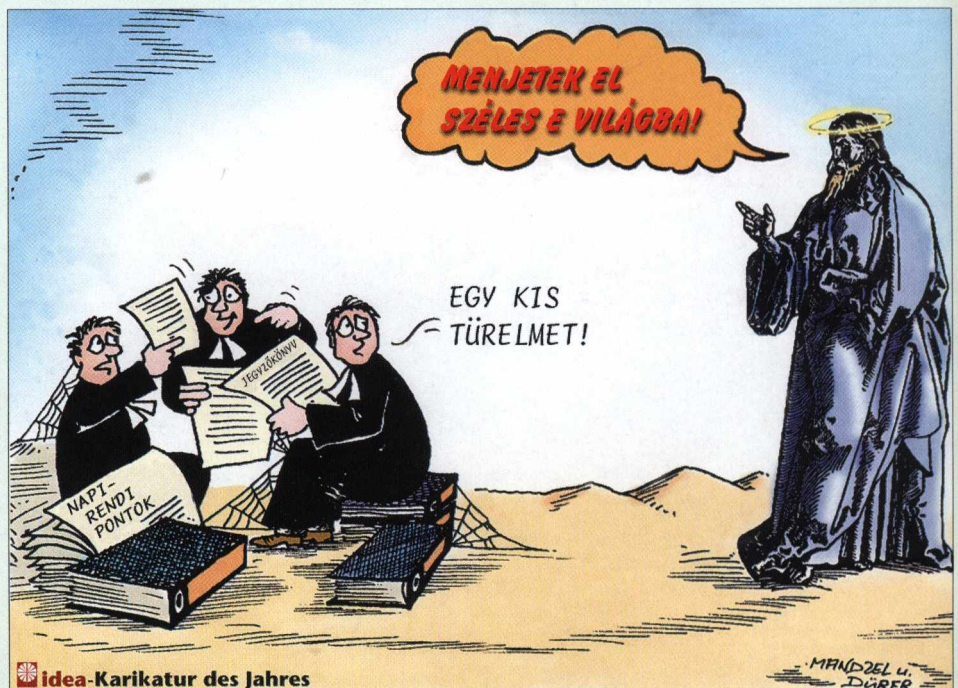
Miért vagyunk missziói helyzetben? Mert a világ szédítő gyorsasággal változik körülöttünk. Mint létszámában a többenél szerényebb történelmi egyház, lehetőségünk van a mobilitásra. Napjaink aktualitása is ébresztően hat: a kisegyházak, szekták, bejegyzett és be nem jegyzett vallási közösségek a nyílt tiltakozás eszközét is felhasználva sürgetik önnön állami elismerésüket, és az ezzel járó költségvetési támogatást. A készülő vallásügyi törvény ellen szólnak petíciójukban, kifogásolva a nagy történelmi egyházak kiemelt (?) helyzetét. Rend a lelke minden-

nek, az egyházak működésének csakúgy, mint a társadalmi és egyéb civil szervezeteké, de hogyan szülessen meg a jó rend, ha már a törvénytervezet készítésének fázisában magasra csapnak az indulatok?

Nem a jegyzőkönyv-készítés ideje van most itt... Tavasz számunkban ennek jegyében mutatunk be egy példaértékű kárpátaljai cigánymissziót (7. oldal), a várható egyházi változásokról beszélgetünk *Frenkl Róbert* országos felügyelővel (5. oldal), és hírt adunk a békési Torony Rádió vallási műsoráról, az *Útravalóról* (17. oldal). *Rend és lélek*. Meggyőződésem, hogy a „rend a lelke mindennek” elvét nem „felülírja”, hanem tartalommal tölti meg Jézus misszióba küldő parancsa. Azt kívánom, hogy ebben a rendben találja meg kiki a maga feladatát tehetségéhez, képességéhez mérten, és a Lélek adja meg mindnyájunknak a hit bátorságát a magunk személyes missziójának végzéséhez!

Kőháti Dorottya

idea-Karikatur des Jahres

Terjesztőket keresünk!

Az elmúlt hetekben levélben kértük a lelkészeket és az evangélikus oktatási intézmények vezetőit, hogy segítsenek megszervezni lapunk terjesztését a rájuk bízottak között. Köszönjük azoknak, akik visszaküldték az MM-megrendelő lapot. Örömmel vennénk, ha mások is felvállalnák a magazin terjesztését szűkebb, tágabb környezetükben. Hisszük, hogy ez is lehet egyfajta missziói szolgálat. Várjuk és előre is köszönjük a jelentkezéseket akár írásban, akár telefonon.

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 5. évfolyam 2. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.mata.vu.hu * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: *Gáncs Péter*, szerkesztő: *Kőháti Dorottya*, szerkesztőbizottság: *Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János* * az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján: <http://www.lutheran.hu> dr. Léránt István szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt * Tipográfia és nyomtatás készült a *Plantin Kiadó és Nyomda Kft*-ben. Felelős vezető: *Gollob Józsefné* Címlapfotó: *Szamos Hajnalka*

PÜSPÖKJELÖLTJEINK A MISSZIÓRÓL

A MISSZIÓ: VITORLABONTÁS

„Az egyház missziói megbízatása minden időben és minden generáció számára érvényes feladat, mégpedig úgy, hogy nem az egyház Urától kapott küldetésünket mérjük a mindenkori időhöz, hanem fordítva, minden időt ehhez a megbízatáshoz kell mérnünk.”

(J. Glazik) Fontos, eligazító, mérleg- és tervkészítéshez elengedhetetlen mondatnak tartom ezt. S amikor most – a szerkesztői felkérés szerint – „egyházunk missziói feladataival kapcsolatos látásaimról, terveimről” kell szólnom, mindenekelőtt őszinte bűnbánattal kell feltárnom a kedves Olvasók, Testvéreim előtt a meggyőződésemet, hogy egyházunk mai lelki és morális helyzete nem sorscsapásként, fátumszerűen következett be. Azt sem hiszem, hogy elintézhető lenne a kérdés a korszellemre, a mögöttünk levő évtizedekre, a szekularizációra történő sóhajtó hivatkozással. Elkövettük azt a bűnt, hogy Isten igéjét, a ránk bízott kincset a korhoz és a körülményekhez, az egyház Uránál erősebbnek gondolt hatalmasságok akaratahoz mértük, és így alapjaiban vétettük el a dolgot. Megcsonkítottuk azt az ígét, amelyet atyáink még „az egyház egyetlen kincsének” tartottak. Tudom én, hogy sokan igyekeztek hűségesen helytállni. De, Testvéreim, nem éppen az a szörnyű, hogy jó szándékok ellenére is átjárt bennünket ez a nyomorúság?! És az Élet igéje helyett sokszor lelki póttápszerrel tömjük a ránk bízottakat?! És a teológiai zavar még most sem múlt el, és magától nem is fog! És hallgathatunk-e róla, ha „perzselő tűz” kényszerít szólásra? *Kyrie eleison!*

Annál csodálatosabb, hogy Isten irgalmasan új kapukat nyitott előttünk és új lehetőségekkel halmozott el bennünket. Szinte korlátlan, csak saját erőtlenségünk által behatárolt távlat nyílt előttünk. Megjészt vagy éppen megrészegít a hatalmas lehetőség. S ez is nagy veszély. Kapkodóvá, a lehetőségeket, alkalmakat számlálatlanul habzsolókká, és ennek következtében sekélyessé tehet bennünket. Figyeljünk a lényegre! *Missziói szolgálatunk fő kérdése a tartalom, a teológia.* Minden más, a forma, a keret csak ezután következik. Minden új alkalmat, legyen az gyülekezeti, egyházmegyei, kerületi, országos, gyermekeket, ifjakat vagy felnőtteket összegyűjtő, eszerint kellene tervezni, mérlegre tenni.

Missziói szolgálatunknak van egy olyan feltétele, amelyről tudunk, de amelyről ritkán beszélünk: az eredmény egyedül az Úr kezében van. Ahogyan a reformátor atyák mondták: „*ahol és amikor Istennek tetszik*”, megzendül a Lélek, hitet teremt, terméknévé teszi a szíveket, és hatékonyá bizonyágtételünket. De ebben ő tette nélkülözhetetlenné a „*tisztán tanított evangélium és a helyesen kiszolgáltatót szentségek*” szolgálatát. (Ágostai Hitvallás VII.) Bár a szó igazi értelmében misztérium a misszió célba érésének, a hit születésének csodája, de azt azért tudhatjuk, hogy a „szél” mindig János 3,16 felől fúj. Ezért nem gondolhatok kevesebbet, de többet sem missziói szolgálatunkról, mint azt, hogy az *vitorlabontás*. S hogy a hajó meglódulhasson, hogyha zendül a szél, ahhoz fent kell lennie a vitorláknak. Nem luxus a jó teológia, hanem vitorla. *Veni Sancte Spiritus!*

„*Navigare necesse est*” – mondták a régiek, azaz „hajózni szükséges”. Igazuk volt, és igaz ez Jézus Krisztus egyházára különösen is. Hajó van, ez az egyház. Vitorla van, de hogy fenn van-e, ez számomra olykor kérdéses még. Ó, bár a Szél is zendülne már!

Ittész János

„MINDENKINEK MINDENNÉ LETTEM”

Az egyháztörténet legnagyobb misszionáriusa vall így szolgálatáról. Aki egész életét a Krisztusról szóló evangélium továbbadására tette föl. Pál a célt is megjelöli: „...*hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.*” A misszió feladata ebből fakadóan minden időben ugyanaz: minél több ember ismerje meg, élje át Isten Jézusban hozzánk hajló, mentő szeretetét, embereszközökön keresztül. A keresztyénség különböző hangsúlyokkal, intenzitással jól-rosszul, lassan kétezer év óta fáradozik ezen. Megbízatásunk nem új keletű. A mai helyzetünk megkívánja, hogy nagyobb hangsúlyt kapjon egyházunk, gyülekezeteink életében ez a lényegünkhöz tartozó, létünket meghatározó, Jézustól kapott feladat. Küldetésünket akkor tudjuk jól betölteni, ha szoros kapcsolatban vagyunk küldönnkel, és elkötelezettként szinkronban vagyunk (idő, gondolkodás, nyelvezet, eszközök) a mai kor emberével. Ehhez a hazai és külföldi tapasztalatok átadása szükséges a lelkészképzés területén éppúgy, mint a gyülekezeti munkatársak számára.

Látásomat e munkaterületen többek közt három bibliai történet határozza meg: Samáriai asszony, Emmausi tanítványok, Etióp kincstárnok. Ez nem egy régi kor sablonjainak erőltetése, hanem üzenethordozó és irányt adó minden kor számára. Szükségesek bizonyos kiemelt helyek, missziói központok, jól kiválasztott időpontok. Jó, ha társul szegődünk, együtt megyünk a kérdésekkel, kétségekkel, nehéz helyzetekkel szembeálló emberrel. A mai misszionárius útítárs, aki a küldőjétől kapott drága kincset felajánlja, megosztja embertársával. S ezzel tovább segíti őt a cél felé vezető úton. A tanúskodás, tanítványnyá tétel technikájának helyhez, alkalomhoz illőnek, személyre, személyekre szabottnak kell lenni. Ebben a különböző egyházkormányzati szintek közt is különbségek adódnak, hisz más eszközrendszer hatékony és más hangsúly szükséges az egyes területeken.

Tervként a hírközlő eszközök képviselőivel való szorosabb kapcsolattartást, az adott lehetőségek jobb kihasználását, szélesítését tartom fontosnak. A hitoktató képzéshez kapcsolódóan missziói munkások felkészítése, feladatokkal való megbízása szükséges. A gazdasági háttérhez fontos anyagi erőink ésszerű átcsoportosítása e területre. Testvérgyülekezeti kapcsolatok szorgalmazása és ápolása is építő lehet országhatárokon belül. (Lendületes, élő, növekvő – segítségére szoruló, leépülő között.) A gyülekezeti, regionális missziói napokat ütőképesebbé, a távollevőket, közömböseket, keresőket megszólítóvá kell tenni. A tervhez nagy segítség a *Missziói Bizottság* 12 pontos stratégiai elgondolása, a *Missziói Magazin* színes, életes kiadványa, a gyülekezeteknek és rádiós központoknak készült hangkazetták. A gyülekezeti, egyházmegyei újságok, televíziós és rádiós szereplések, és minden olyan megnyilvánulás munkatársak részéről, amely a mai kor emberét megszólítja.

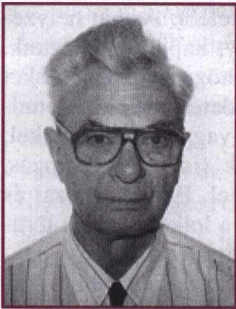

Smidéliusz Zoltán

A millenniumi esztendőben együtt emlékezünk ezeréves államiségünkre és kereszténységünkre. De valljuk meg: az államalapítás vonásai sokkal jobban kirajzolódtak, mint az: hogyan találkozott népünk az evangéliummal? S egy másik egyoldalúság, ha ezt csak István király működéséhez kötjük, pedig anélkül, hogy jelentőségét kisebbitenénk, ennek útja bizony hosszú volt. Induló sorozatunk most erre a hosszú útra szeretne röviden emlékeztetni: milyen úton és hogyan találkoztak elődeink a kereszténységgel.

A MAGYAR NÉP TALÁLKOZÁSA A KERESZTÉNYSÉGGEL

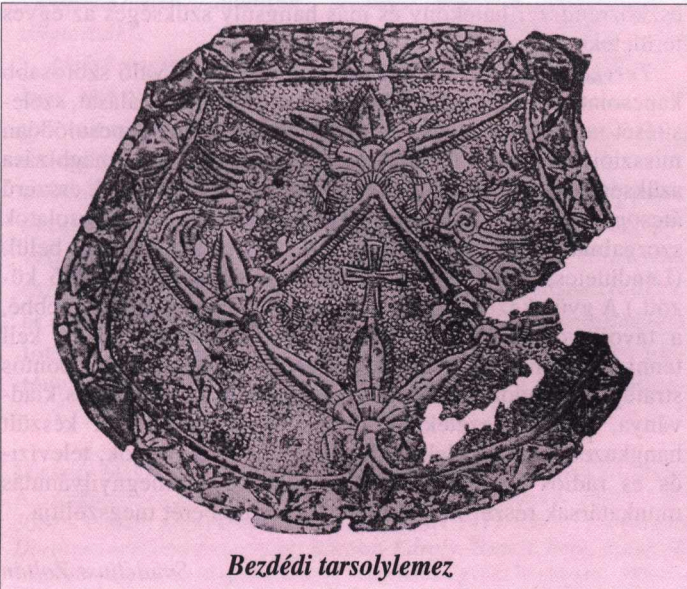

„Hunok tanulják a zsoldárokat...”

Bevezetésül egy újabb, sokszor téves információt kell eloszlatnunk. Ha a minket ért hatásokra gondolunk, általában a nyugati missziót szoktuk emlegetni. Igaz, erről lesz szó, döntő hatással valóban ez volt ránk, de nem szabad megfeledkeznünk a keletről indult keresztény térítésekről sem. Sőt, ennek is két fázisa, missziói hulláma volt. Az egyik a keletről nyugatra tartó

vándorút alatt hatott elődeinkre. A másik pedig a már „hont-foglalt” Kárpát-medencében élő magyar népet érte el.

A hosszú vándorút alatt is találkozott népünk a kereszténységgel? Igen, erről határozott nyomaink vannak, s ez a hatás kétségtelenül bizánci volt, de lehetett örményországi is, hiszen itt jött létre „az első államvallás”, s elődeink akkor a Kaukázus táján éltek. Hieronymus egyházatyának van egy érdekes mondata: „Hunok tanulják a zsoldárokat.” S egy későbbi, 6. századi krónika leírja, hogy Gordas hun király megkeresztelkedett, de lázadó Muageri (Magyari?) testvére megölte. Egy 8. századi krónika szerint a Krím táján élő népeknek

Bezdédi tarsolylemez

missziói püspökségeik voltak, így volt püspökük a „hunoknak” és az „onoguroknak” is. S egy 9. századi forrás szerint Chersonban Cyrill püspök is találkozott az „ugorokkal”, akik vadul viselkedtek, de ő imádkozott és „az ugorok megszelídültek, meghallgatván intő szavát, elbocsátották őt.” Vitás, hogy ezt az emléket a Krím, vagy már a Duna vidékére kell-e tenni. De nem szóltunk még a különböző népekről, akikkel a vándorló magyarok találkoztak, s akik közt bizonyára keresztény is akadt.

Talán így magyarázható a bezdédi tarsolylemez, amelynek mintája közepén egy kereszt áll. Ez a tarsoly valószínűleg Levédiában készült. Hogy egyszerű díszítés vagy hitvallás volt-e, nem tudjuk... De jelzés, s lehet, hogy egy misszió emléke is!

Keleti „kalandozások”

A honfoglalás utáni első keresztény emlékeink is keletiek. „A magyarok mindaddig nem szüntek meg pusztítani a birodalmat, míg fővezérik, Bulcsú Konstantinápolyba nem jött, színélve, hogy a kereszténységet felveszi.” – olvassuk egy 12. századi krónikában. Tehát nemcsak nyugati „kalandozásaink” voltak, s az első feljegyzett keresztység Konstantinápolyban történt. Gyuláról is tudjuk, hogy megkeresztelkedett itt, s magával hozta Hierotheos püspököt, aki „sokakat megtértett.” Az első tudatos és gyümölcsöző misszió! Sőt, azt is tudjuk, hogy ez a misszió a „nép nyelvén” folyt, tehát görög szertartású magyar papjai is voltak. Mások mellett Gyula lánya, Sarolt is Konstantinápolyban keresztelkedett meg, ő később Géza fejedelem felesége lett.

A keleti misszió kiterjedtségét mutatja, hogy a veszprémvölgyi apácamonostor is görög szertartású volt. Van, aki azt állítja, hogy a Halotti beszéd is egy görög szerzetes temetésén hangzott el. S utolsó adatként – kicsit továbblépve – hadd tegyük ide a II. lateráni zsinat egyik határozatát: „A Tisza mentén lévő görög szertartású magyar egyházakba igazhitű papokat küldjenek, kik azoknak anyanyelvén végzik az egyházi szolgálatokat, hogy őket a szakadároktól elvonják.” – olvassuk 1139-ből, vagyis a nagy nyugat-keleti egyházszakadás után!

Egy görög-keleti pap szerint később ezeket az első missziói nyomokat a nyugati missziók „eltörölték”. Az azonban kétségtelen, hogy népünk vándorútján, és a honfoglalás után is az evangéliumot először keleti közvetítéssel, misszióval hallotta meg. S ennek mind a mai napig nyomai, sőt hatásai vannak. (folyt. köv.)

Keveházi László

AZ ÉRTÉKEK A HELYÜKRE KERÜLNEK...

Napjaink sajtó-(túl)kínálatában szép eredménynek mondható, ha egy lap megéri az ötödik születésnapját. Pláne, ha egy olyan egyházi újságról van szó, amelynek nincs előfizetési díja, adományokból tartja fenn magát. Az MM félévtizedes évfordulója kapcsán egyházunk médiában járatos országos felügyelőjét, dr. Frenkl Róbertet kértük egy kis összefoglaló értékelésre. A beszélgetés másik apropója az a személyi-strukturális váltás, ami ebben az esztendőben várható egész egyházunkban és a sajtó munkájában is.

Dr. Frenkl Róbert országos felügyelő

Az örömnöve egy kis öröm is vegyül, mert ugyan már öt éve vagyunk jelen az egyházi sajtópiacra, mintha még mindig nem lennénk elismert és jegyzett orgánus. Említés szintjén sem szerepelünk az Evangélikus Naptárban, névtárban... Mi erről a véleménye?

kapnak nagyobb támogatást, és jobb ügyek kevesebbet, de összességében mégiscsak mehetnek a jobb ügyek! A missziói szolgálat erősödésében is látom ezt a jó trendet: az egyházunk megtalálja az identitását, az értékek a helyükre kerülnek. Lehet, hogy az MM kaphatott volna több hivatalos segítséget is, de talán így volt jobb. Akik írják, abszolút az „ügyre” vannak tekintettel. Én azt gondolom, hogy jó lenne, ha összehangoltabbá válna a missziói munka, de azok dolgoznak itt, akik elkötelezettek ez iránt a munka iránt.

Az egészséges és demokratikus sajtósabadság (vagy sajtóanarchia?) azonban néha már szinte teherre válik, amikor is azt csinálhatunk, amit csak akarunk. Mi a víziója, konkrétan: van-e remény arra, hogy a 2000. év egy átgondoltabb médiastruktúrát hozzon az egyházi sajtóban?

Először is szükséges egy országos médiagazdát találnunk, aki ezeket a dolgokat, területeket összefogja. Az Evangélikus Élet, Lelkipásztor, Credo, MM, rádió, tévé, stb., mind egy-egy lehetőség, ám élni kellene velük, és mindezeket egy átgondolt rendszerben áttekinteni, menedzselni. Ide tartozik természetesen a könyvkiadás is. Nem célszerű meghagyni a jelenlegi rendszert, amelyben mindenki a másiktól elszigetelten dolgozik, hanem valóban rendszer-szerűvé kell tenni az evangélikus egyház médiamunkáját. Nagyon bízom abban, hogy 2001-től megindul egy új struktúra, mely valódi decentralizációt jelent, és nem csak mennyiségi, de minőségi is lesz a változás. Az eddigi Sajtótanácsot felváltja a Sajtóbizottság. Ez lesz felelős mindenért, ami a médiában történik, és aminek az előkészítő munkája nélkül nem lehet majd döntést hozni. A sajtónak óriási a felelőssége ebben az átalakulásban!

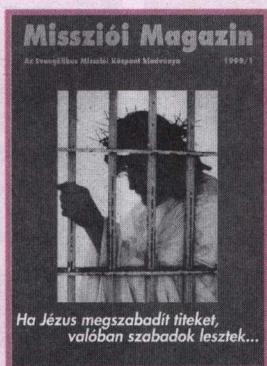
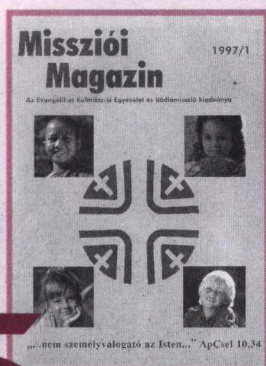
Véleménye szerint mi lehet a szerepe az MM-nek ebben az új struktúrában?

Az MM rendkívül fontos szereppel bír, hiszen az egész egyháznak a missziót kell szolgáltatnia. Az MM egyik prioritásként jelentkező feladata, hogy vonzza az embereket az egyházhoz. Ez ma nem könnyű feladat. A legfőbb kifogásom az egyházi sajtó ellen nem az, ami benne van, hanem ami kimarad belőle, amit nem vállal fel. Még mindig azzal csapjuk be magunkat, hogy az embereket az egyházban nem érdeklik a konfliktusok, ezért csak pozitív beszámolókat hangzanak el. De nagykorúnak kell tartani az embereket! Az MM-nek is van egy strukturális feladata: hírt adni a különböző missziókról. Ez már maga megér egy magazint! Ami ezen felül van, az már plusz. Ha felvállal például evangelizációs tartalmat. Nekem tetszik az MM-ben az, hogy nem „görcsöl”, hanem nagyon is dinamikus lap.

El tudna képzelni egy havonta megjelenő, családi lapot?

Ha van nyitási szándék az ötéves MM részéről az iskola, család, gyülekezet felé, ez beilleszthető a koncepcióba. Hiányt pótló magazin lehetne az egyház belső életéről. Szociáletikai, politikai kérdések is beleférnének, mindaz, ami érdekli az embereket. A hangsúly ma az evilági életre esik, mert hosszabb, mint 40-50 évvel ezelőtt. A keresztény üzenet az, hogy fontos, hogy legyen élsz. Ebben kell segíteni az embereket! Felelősek vagyunk azért, hogy a jézusi példát közvetítsük. Annnyit megígérhetek, hogy bekerül az a kérdés a médiaprogramba, a jövő tudatos egyházi médiastratégiájának részeként.

Kőháti Dorottya

5 ÉVES AZ MM

Az elkezdés bátorsága

Sárszentlőrinc – sokan talán azt sem tudják, hogy merre keressék ezt a kis tolnai falut. Pedig érdemes megtanulni a nevét, mert Sárszentlőrincen mindig történik valami figyelemre és követésre méltó. Ebben a községben akadnak olyanok, akik a hit bátorságával az életet, a jövőt munkálják. Összeállításunkban két ilyen bátor emberrel találkozhatunk.

Csepregi Erzsébet, a gyülekezet lelkésze:

„Amikor gyermek voltam, a templom még majdnem tele volt. Azóta az evangélikus gyülekezet elfogyóban van, húsznál több temetés van évente. A hatvanas években kezdtek beköltözni a cigányok, most 2-300 cigány lakója van a falunak, így most már az evangélikusság a kisebbség, a mintegy 1000 lakosú községben 200-250 evangélikussal számolhatunk. Csak egy templom, egy lelkész van a faluban, így aki egyházi szolgálatot igényel, hozzánk fordul. A mi felelősségünk, hogy a legkülönbözőbb rétegeket elérjük.

Keressük az utat, hogy miként segíthetnénk a falu lakosságát. Nagyon nagy a munkanélküliség és így a reménytelenség. A tsz csődbe került, csak a szolgáltatás ad munkahelyet. Ezért próbáltunk egy szövműhely létesítésével munkahelyet teremteni az asszonyoknak. Ez jelenleg egy rehabilitációs műhely formájában működve 10-12 asszonynak biztosít munkalehetőséget. Az idősök között házi gondozói munkát kezdtünk el.

Úgy érezzük, hogy úttörő szolgálatunk van. Örülünk, ha jelzésértékű kezdeményezéseinket különböző hivatalos szervek átveszik és

nagyobb erővel, kapacitással viszik tovább. De nekünk kell felvállalnunk azt a bátorságot, hogy megkezdjük azt, amiről úgy érezzük, hogy szükség van rá...”

Kocsis István bátor fiatal ember, aki feladva munkahelyét a paksi atomerőműben, főállású munkatársként, a gyülekezet alkalmazásában, közegyházi támogatással, missziói és szociális szolgálatba áll:

„Szabadult alkoholista vagyok, ami azt jelenti, hogy megjártam nagyon mély poklokot, sötétségeket. Ebből az Uristen kegyelméből kiszabadultam. Korábban dolgoztam a református iszákosmentő misszióban, ahol diakónusi végzettséget szereztem. Szeretném, ha mások is megismernék az Ő kegyelmét, hogy mit jelent rábízni az életünket, mit jelent újat kezdeni az Istennel. Falunkban a cigányok és magyarok egyaránt reménytelenül és kilátástalanul élnek. Ezen a helyzeten kell nekünk változtatnunk. Egyrészt azazal, hogy hirdetjük a megbocsátás, a szeretet, a kegyelem igéjét. Másrészt, hogy a különböző anyagi nehézségeinkben segítünk.”

Mindezek megvalósítására Kocsis István munkatervet dolgozott ki, melynek igei mottója a Jézus által idézett ézsaiási prófécia: „A nép, amely sötétségben lakott, nagy világosságot látott, és akik a halál földjén és árnyékában laktak, azoknak világosság támadt.”

Néhány részlet a munkatervből:

1. Missziói munka

Fontos feladatnak tartom, hogy minden rászorulóhoz (cigány családok, munkanélküliek, kallódó ifjak, gyermekek, alkoholisták, idősök) eljuthasson az evangélium. Ezt személyes kapcsolatfelvétel, családlátogatás útján igyekszem megvalósítani, ahol az igére alapuló beszélgetésen túl egyéb problémák felmérésére, megbeszélésére is sor kerülne. A szolgálat fontos része a nem tudatos keresztyén cigányság beépítése az evangélikus gyülekezetbe, számukra különböző igei alkalmak beindítása és folyamatos megtartása.

2. Szociális munka

A leszakadó, hiányos szociálizációjú roma és nem roma réteg

felzárkóztatása családépítő tréningen történne, ahol a résztvevők megszerezhetnék a hivatalos ügyek intézéséhez szükséges ismereteket, megtanulhatják kérvények, pályázatok benyújtásának módját, előadásokat hallgathatnak a háztartásvezetés, gyermekellátás, -nevelés témakörében, elsajátíthatják a szöveg, varrás, főzés alapjait, tanácsot kaphatnak szakemberektől a háztáji gazdaság beindításnak, működtetésének kérdésében.

Ahhoz, hogy a szolgálatot hosszú távon működtetni lehessen, szükséges, hogy minél előbb olyan gazdálkodási módokat dolgozzunk ki, amelyből részben fedezni tudjuk a szolgálat költségeit. Ez természetesen a faluban élő munkanélküliek foglalkoztatásában is segítene.

Természetesen ezeket a feladatokat az evangélikus egyházközség a polgármesteri hivatallal és helyi civil szervezetekkel karöltve végezné.

Ami Sárszentlőrincen történik, modellértékű kezdeményezés. Hordozzuk imádságban mindazokat, akik felvállalták ezt a nehéz szolgálatot! Legyen ez bátorító példa mások számára is.

G. P.

Csepregi Erzsébet lelkész nő a gyülekezetet szolgáló gyermekcsapatával

Kocsis István feleségével és a bibliaóra néhány tagjával

„ÉBREDÉS” – Isten sokak által ma is áhított ajándéka, csodája. Az idősebb nemzedék nosztalgiával gondol vissza a régi, szép idők nagy ébredési hullámaira. De úgy tűnik, hogy manapság a „Szél” mindig másfelé, tőlünk távol ébreszt, mozdít, teremt új életet. Biztos, hogy így van? Az alábbi élménybeszámolóból kitűnik, hogy alig kell átlépni a magyar-ukrán határt és Isten mai meglepetéseivel találkozhatunk.

„Most van a cigányok ideje...”

Konfirmáció Nagydobronyban

Az elmúlt év végén a kárpátaljai református egyház meghívására Kárpátalján, Nagydobrony-ban jártunk. A meghívás apropója a Közel-kelet európai Cigányokat Lelkigondozó Közösség konferenciája volt. Erdélyből, a volt Jugoszlávia területéről és az anyaországból mintegy harmincan gyülekezünk össze különböző felekezetű lelkészek, missziói munkások és tanárok, hogy beszéljünk a cigányok között folyó ébresztő és lelkigondozó munkáról.

„Most van a cigányok ideje” – hallottuk a bevezetőben Horkai László kárpátaljai református püspöktől, aki 12 éve dolgozik cigányok között. „Minden nép lehetőséget kap a megtérésre, míg végül Krisztus visszajövele előtt a zsidó nép egységesen ismeri majd fel, hogy Jézus a Messiás. Most a cigányok előtt nyílt meg a menny ajtaja” – mondta a püspök – „hogy minél többen meghallják Jézus hívó szavát és a Benne való hitben örök életük legyen.”

Ez a rövid hétvége olyan volt számomra, mintha az álmok földjén járnék. Sokszor hallottam már a háború utáni evangélizáció áldott idejéről, értesültem könyvekből, folyóiratokból arról, hogy a világ különböző pontjain mindig vannak nagy lelki ébredések, de

Kárpátalján éreztem először azt, hogy most éppen ott vagyok, ahol az ébredés történik, ahol az Isten Lelke emberszíveket nyit meg Krisztus megismerésére, s ez számomra páratlan élmény volt.

Hogyan is kezdődött az ébredés? 12 éve Horkai László egy cigányembert temetett. A temetés után egy férfi odament hozzá, s megkérdezte, honnan tudja, hogy van feltámadás, ő még erről soha nem hallott. A Bibliában van megírva – hangzott a válasz. Mi van ott még megírva, tanítson minket – kérte a férfi. A következő héten Horkai László elment a cigánytáborba. (Így nevezik arrafelé a falvak melletti cigánytelepeket, ahol 1000-3000 ember él kicsiny, kom-

fort nélküli, nyomorúságos házakban. Van, ahol víz sincs, öltözköcsük szegényes, a cigányság nagy része analfabéta. Anyanyelvük magyar, mintegy 30.000-en élnek magyar cigányok Kárpátalján.)

A hetente ismétlődő összejövetelekre az egyik házban került sor, majd mivel hétről-hétre egyre többen jöttek el, kicsinek bizonyult a szoba. Felmerült a templomépítés gondolata. Ma már a negyedik templom épül Kárpátalján, júniusra tervezik a legújabb felavatását Munkácson.

A Kárpátalján szolgáló lelkészek, missziós testvérek beszámolójából igen sok érdekes, tanulságos, szívdereget törő történet tárult elénk. Nagyon sokszor elhangzott,

hogy csak az foglalkozzon cigányokkal, aki szereti őket. Az egyetlen fegyver a szeretet – mondták. Egy testvér elmesélte, milyen mélyen megszegyenült, amikor szembesült cigányoktól való félelmével, gyűlöletével. Ekkor így imádkozott: „Úr Jézus, segíts, hogy én is úgy szeressem a cigányokat, ahogyan Te!” S az imádság nem maradt meghallgatatlan. Most már férjével együtt értük élnek, köztük szolgálnak.

A cigány templomok nincsenek egész héten bezárva, legalább háromszor gyűlnek össze istentiszteletre, bibliórára. Az istentiszteletre az egész család együtt megy. Az anyák megszojtatják közben csecsemőjüket, a nagyobbacskákat csendre intik. Templomukat szeretik, büszkéek rá. Istentisztelet után azonnal összetakarítanak, hogy bármikor jön látogató, mindig tisztaságot találjon, ne kelljen szégyenkezniük.

Énekük hallgatása kivételes élmény volt. Minden érzés kiül az arcukra. Biztatom az Olvasókat: keressék a kapcsolatot a kárpátaljai cigány gyülekezetekkel! A velük való találkozás, Isten munkájának látása, az élő és éltető hit megtapasztalása mindenkinek áldására válik.

Karl Jánosné
Csepregi Erzsébet

Nagydobronyi iskolások

Juhász Judit, a Magyar Rádió alelnöke

„Levetette magát egy tizenhét éves fiatalember Győr egyik lakótelepének 10. emeleti lakásából. A fiú rendezett családi körülmények között élt és tettét semmi nem indokolta.” – a hírt néhány hete hallottam egyik hétköznapi délutáni hírblokkunk végén. Bár rögtön szó szerint feljegyeztem, később már nem volt időm utánanézni: mi és hogyan történt valójában? Miért fordulhatott önmaga ellen az ismeretlen kamasz? S kit akart büntetni még a halálos ugrással? Lett-e a hírnek folytatása, kiegészült-e olyan részletekkel, amelyek révén esetleg már valóban hírértéke lehet egy országos rádióadóban? S egyáltalán, odavaló-e? Nem sérti-e a műfaj, s a közrádiós műsorszolgáltatás szabályait? S ha e téren rendben volna is – egyébként nincs rendben! –, hol maradnak az előírásokba nem foglalható erkölcsi aggályok?

A rádiós hírszerkesztők a hírgyűnökségek napi több ezer információjából válogatják, csoportosítják, szövegezik a csaknem hétórás hírfolyam anyagait – és sokkal inkább az idő, mint az általuk kiváltott hatás következményeinek szorításában. Tájékoztató címén kriminálizálunk? Netán a befogadó a hibás, aki nem méri értékén a hallottakat, azaz egy négyperces hírblokk húsz másodperces részletében akar szociológiai és társadalomlélektani elemzést hallani a nagyvárosok tizenéveseinek konfliktuskezelési technikáiról? Sok-sok – olykor az indulatuktól sem mentes – műhelyvita egyik tipizálható esetét vázoltam most, s egy szándékosan „ártatlan”, nem politikai töltésű példával próbáltam érzékeltetni a jelenség mögött meghúzódó problémák összetettségét. Mindenekelőtt természetesen a média vitathatatlan fele-

CSALÁD ÉS MÉDIA

Avagy: ki lőtte le a nagymamát?

lősségét a társadalmi közgondolkodás és közérület formálásában.

Szórakoztatás – minden áron?!

„A társadalomnak megvan a joga ahhoz, hogy információt kapjon mindarról, amit az embereknek akár mint egyéneknek, akár mint egyes csoportok tagjainak, hasznos tudniuk. E jog helyes gyakorlása azonban megköveteli, hogy a közlés tartalmát tekintve mindig igaz és – az igazságosság, valamint a szeretet sérelme nélkül – teljes legyen, (...) szentül tartsa tiszteltben az erkölcsi törvényeket, s az ember törvényes jogait és méltóságát, mind a hírek szerkesztésében, mind azok közvetítésében. Nem minden tudás használ ugyanis, „a szeretet viszont épít.” (1 Kor 8,1) A II. Vatikáni Zsinat *Inter Mirifica* című, a tömegtájékoztatói eszközökről szóló dekrétumából idéztem.

Tiszta és világos mondatok, egyértelmű kategóriák egy olyan világban, amelyben a tömegek számára szinte mindenféle érték viszonylagossá vált. Kérdés: *hogyan érvényesíthetők legalább valamelyest egy olyan korban, amikor erkölcsi fogalmak helyett a legtöbb ember számára csak a dolgok és a tárgyak maradtak belátható közelségben?* Amikor az ember csak fogyasztóvá silányodva értékes a médiumok tulajdonosai számára, akik éppen ezért a nézők és hallgatók szolgálata helyett pusztán a kiszolgálásukra törekszenek, de nem a világban való biztos tájékozódásuk, nem szellemi épülésük, pusztán a saját reklámbevételeik növelésének ígéretében. Világjelenség ez, mégsem vigasztaló. Sőt!

Igen nagy árat fizetünk valamennyien a hazai duális médiarendszer előkészítetlen megteremtéséért. Az országra rászabadított kereskedelmi csatornák műsorkínálatára védtelenül reagál nemcsak a gyermek és az ifjúkorú néző, de a felnőtt lakosság is. „Eredményes” működésükkel hozzájárulnak a családok hagyományos értékeinek felmorzsolásához is. Ezen nincs mit tagadni. *A mindenáron való szórakoztatás kényszere mögött egyre elmosódottabbá válik a valós élet, fényüket veszítik azok az erények és eszmények, amelyekre pedig olyan nagy szükségünk volna.* A gyors érvényesülés, a szériában gyártott sikerember nimbusza, az „egyszer élünk” filozófiája az embert nemcsak önbecsülésétől fosztja meg, de a tájékozódó

képességétől is, hiszen *aki önmagának akar mércéje lenni, azzal csakis ez történhet.* S akkor félrevezethető, becsapható. S még kiszolgáltatottabbá válik a kizárólag üzleti vállalkozásként működtetett médiumok játékszereként.

Álomvilágra váltott valóság

A médiaerőszak fogalomköre lényegesen tágabb, mint amit az akció-, a horror- és a pornográf filmek képviselnek. A média akkor is erőszakot tesz az emberen, amikor a jó ízlését támadja, amikor kultúráját, hagyományait felvedve egy álomvilág kulisszáival akarja leváltani a valóságot. A látszólag ártalmatlan szórakozást kínáló szappanoperák (*Gazdagok és szépek, Luz Maria, Sunset Beach, Chicago Hope, Rosalinda, stb.*) csak finoman rongálják nézőiket, ám olyan viselkedésmintákat, élethelyzeteket mutatnak be, amelyek mélyen hamisak. „*Ki lőtte le a nagymamát?*” – kérdezte egy a tévén és videón nevelődő ötéves kisfiú a szüleit (a történetet egy napilapban olvastam nemrégiben), hiszen a természetes halál, no és az öregedés, a betegség előtte még ismeretlen fogalmak. Mire tizennyolc éves lesz, a trendnek megfelelően legalább *húszszer* (!) gyilkosságot lát majd – remélhetőleg, csak képernyőn.

Az eltorzult média működésével, s a média gondolkodást torzító hatásával, ennek veszélyeivel egyre többen foglalkoznak – szerencsére. Ám még a kedvező folyamatok megindulása esetén is *hosszú idő kell ahhoz, hogy a tömegfogyasztásra, s önmaga feladására nevelt ember képes legyen felismerni valódi érdekeit, s értékválasztásaiban más is motiválja, mint amit a bevásárlóközpontokban kínálnak.* Addig pedig marad példaképül a *whiskis rabló*, megsiratnivaló rajongás tárgya *Diana*, utánzásra érdemes a kiüresedett, pénzkereső automatává züllött médiaszár...

Lennie kell egy olyan alternatívának, amit nem egyedül a pénz vezényel, hanem az egyén és a közösség érdekei és értékei, amit kultúra címszó alatt foglalhatunk össze, s amelyet – hibái ellenére is – igazul csakis a közszolgálati médiumok képesek szolgáltatni.

MAGYAR RÁDIÓ

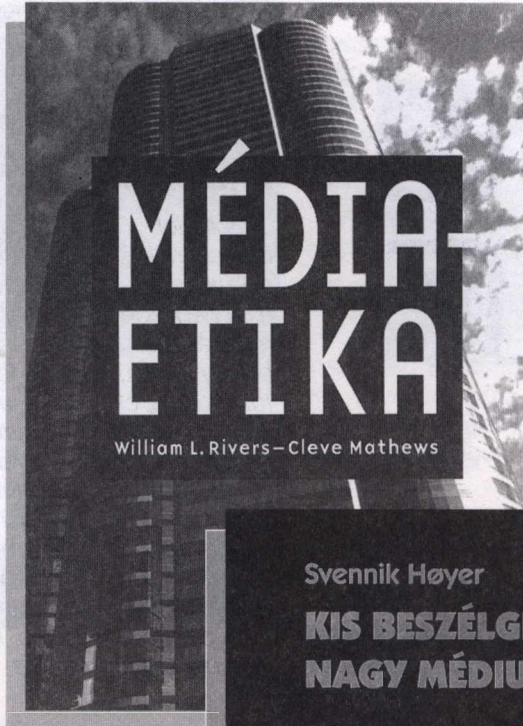

Juhász Judit

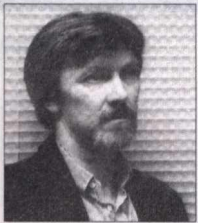
MÉDIAETIKA

„A nyomtatott és elektronikus sajtó munkásai, de a reklám- és PR szakemberek is, nap mint nap beleütköznek etikai problémákba. Ahhoz, hogy ezeket képesek legyenek tévedhetetlenül felismerni, és hozzáértően kezelni, nem nélkülözhetik a világos irányelveket, és mások gyakorlati tapasztalatait. A *Médiaetika* ezekkel foglalkozik. Joggal számíthat hát mindazok érdeklődésére, akik művelik és tanulják e felelős hivatást, vagy laikusként is felelősséget éreznek a közügyek iránt...”

Bagolyvár Könyvkiadó, Budapest, 1999.

KIS BESZÉLGETÉSEK – NAGY MÉDIUMOK

Kovács Ferenc, a norvég könyv egyik fordítója, az oslói egyetem média tanára, korábban az Evangélikus Rádiómisszió munkatársa:

A kis beszélgetések, az „apró kommunikáció” nélkülözhetetlen! Régebben azt hirdette az elmélet, hogy a nagy médiumok diktálják a napirendi pontokat, azokat a témákat, amelyek aznap aktuálisak kell, hogy legyenek. Ezzel szemben a norvég médiaprofesszor könyve éppen az ellenkezőjét állítja: az egyszerű emberek közötti kis beszélgetések határozzák meg, hogy mi lesz fontos a világban.

Akármilyen robbanásszerű az informatikai és kommunikációs forradalom, semmi sem pótolja a személyes találkozást és beszélgetést. A gépek soha sem lesznek képesek beszélni helyettünk. Nekünk kell megszólalnunk, nekünk kell kapcsolatot teremtenünk. Egy konkrét példa saját életemből: távoktatási programot kezdtünk el, ami azt jelenti, hogy több mint kétezer kilométeres távolságból, Oslóból, képtelefonos kapcsolat segítségével tartok előadásokat dunaiújvárosi főiskolásoknak. Ez talán érdekes technikai bravúr, „csoda”, de rettenetesen hiányzik a szemkontaktus, a személyes kapcsolat. A legtökéletesebb technikai eszköz is csak pótszer, de ugyanakkor lehet jó segítőeszköz is, amely előkészíti a személyes találkozást.

Svennik Høyer

KIS BESZÉLGETÉSEK, NAGY MÉDIUMOK

Közreadja és fordította:
Kunszenti Ágnes–Kovács Ferenc

KAZETTAMISSZIÓS AJÁNLATUNK

különös tekintettel a közelgő konfirmációkra!

Nézz föl! – fiataloknak fiatalokról

„...enyém vagy” – mit ad és mit vár tőlünk Isten?

Új ének – ifjúsági énekek feldolgozása

Dicséretes és könyörgések – az Evangélikus

Énekeskönyv eredeti dallamai

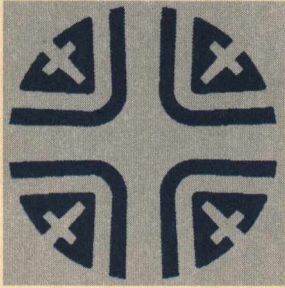
Reggeli és esti énekek

A kazettákért csak adományokat fogadunk

el, megrendelhetők az Evangélikus Missziói

Központ címén (1656 Budapest, Pf. 22).

Törzsi háttér

Pápua Új-Guinea mintegy öt Magyarországnyi, hegyes-völgyes, folyókkal szabdaltnak, szigetekkel tarkított területén mintegy 700-750 törzs él. Évezredek óta a külvilágtól elzártan, a környező tör-

got, s a frigy elsődleges célja a minél nagyobb számú utódok biztosítása, a törzs számbeli erősítése volt.

A jelen helyzet

Jóllehet, a fentieket mind múlt időben írtuk, ha azonban azt gondoljuk, hogy ma, a 21. század első negyedében már biztosan megváltoztak ezek a szokások, bizony tévedünk. Apró formai változásoktól eltekintve ugyanúgy zajlik a párválasztás, mint évezredekkel ezelőtt. Még a városi lakosok többsége is visszatér falujába e fontos esemény lebonyolítására. Igaz, manapság nem kagylókkal és faragott tárgyakkal fizetnek a menyasszonyért, hanem modern pénzzel. A dísznő, mint kedvelt fizetési eszköz azonban

Bonny és C

NYOLC ESKÜVŐ, TIZ

zsek többségével ellenségeskedésben, saját szokásaik, törvényeik szerint zajlott életük. Maguk alakították ki a születéshez, serdüléshez, házassághoz és halálhoz kapcsolódó hiedelmeiket, rituáléikat. A törzsek túlnyomó többségében a házasságkötés a következőképpen zajlott: a rokonság már serdülő korban kiválasztotta a megfelelő jövődöbelit, s az esedékes férfit/nővé avatási ceremónia után elkezdődtek az előkészületek. A két rokonság hosszas tárgyalások alatt megegyezett a menyasszony áráról, majd napokig, esetleg hetekig tartó „singsing” (táncos ünneplés) keretében megtörtént az esküvő. A menyasszony a kiszabott ár kifizetése után automatikusan a vőlegény családjának tulajdonába került, velük lakott, nekik dolgozott, s a gyermekáldás a férj rokonságának számát gyarapította. Ha esetleg a feleség megbukott ezen a vizsgán, mert az szóba sem jöhetett, hogy netán a férj hibájából nincs gyermek, visszaküldték a rokonságához, s árát visszakövetelték.

A házasság gyakran a megbékélés eszközeként is szolgált. Két ellenséges, harcban álló törzs gyakran úgy jutott megegyezésre, hogy egy-két fiatal lányt átküldtek egymáshoz feleségnek, s ezzel egy időre elásták a csatabárdot.

Valójában nem két ember, hanem két rokonság, esetleg törzs kötött házassá-

Indulás a keresztelőre

megmaradt. A fizetség soha nem a fiatal pár közös életének indítását könnyíti, hanem a rokonság éli fel.

Pápua Új-Guineában napjainkban sem létezik születési, házassági vagy halálozási nyilvántartás, anyakönyvezés – ez egyébként hihetetlenül sok problémához vezet. Mindent a törzsön belül tartanak számon, így a megkötött frigy is a rokonság jóváhagyásával válik érvényessé, nem a boldogító „igen”-nel és az anyakönyvezető aláírásával.

És a keresztyének?

Az evangélikus gyülekezetek tagjai és az egyház alkalmazottai szintén a fent leírt szokásokat követik. Az egyházi esküvő és a gyermekek megkeresztelése távolról sem tartozik a sürgős teendők közé. A fiatal pár, amennyiben a szükséges törzsi szertartások lezajlottak, házaspárnak számít.

Közeli barátaink, **Cecília** és **Bonny** már több mint egy éve törzsi házasság-

Cecília esküvője

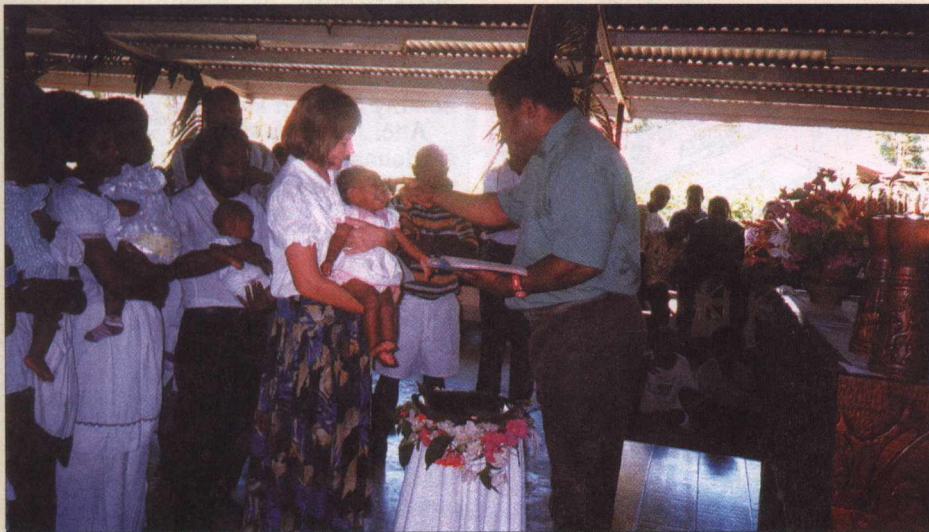
ben gyermekeik a lábuk körül csetlettek-botlottak, néhány menyasszony éppen szoptatta a piciket. Az egész a legkisebb mértékben sem hasonlított a mi ünnepélyes, virágillatos, meghatott európai esküvő-elképzelésünkhöz, de ez önmagában nem is baj.

Az ünnepségnek ezzel még nem lett vége. Másnap, vasárnap délelőtt került sor az újdonsült házások gyermekeinek megkeresztelésére. A kisdedek, az óvoda és kisiskolás keresztelésre várók összesen tizenhatan voltak. Köztük volt kis keresztlányunk, **Cecília** és **Bonny Keoka** nevű féléves kislánya is, aki részére barátságuk jeléül a **Beáta** nevet választották.

Epilógus

A hagyományok, évezredekén át kialakult törzsi szokások egy részét természetesen elfogadjuk. Nyilvánvaló, hogy

ENHAT KERESZTELO

„Az Atya, Fiú és Szentlélek nevében...”

ban éltek, mikor elérkezettnek látták az időt, hogy Isten áldását is kérjék közös életükre.

Beata Keoka és a többiek

Az esküvő napjának kitűzése hihetetlenül sok egyezkedéssel járt. **„Miért ez a sok bonyodalom?”** – kérdeztük csodálkozva. **„Mert másik hét házaspárral egyszerre lesz az esküvőnk”** – válaszolták, s nekünk nehéz volt elképzelésünket tit-

kolni. Az egész kis malahangi gyülekezetből és a környékbeli településekről összetoborozta a lelkész az esedékes házasulandókat, talán így akarta tompítani a dolog zavarba ejtően személyes életét. Hát, ha ez volt a szándéka, akkor sikerült is neki, mert a kijelölt szombat délutánon egész tömeg toporgott az oltár előtt: nyolc házasulandó pár, hátuk mögött a rokonokkal. A valósággal tüzelő hullámlemez templomtető alatt a párok sorozatban fogadták az áldást, miköz-

például a rokonságok szövetsége a házasság „jogi” biztosítékát szolgálja, s erre a polgári nyilvántartás teljes hiányában szükség is van. A menyasszony-pénzről már vitatkozhatnánk, hiszen az rögtön tulajdon-pozícióba hozza az aszszonyt, s ezzel meg is van határozva a helye, szerepe a házasságban, törzsben.

Statisztikák szerint, Pápua Új-Guinea lakosságának 96%-a keresztyén. Ezek az esküvők és keresztelők – igaz, kicsit megkésve –, mégis a jó példák közé sorolhatók, mert egyáltalán megtörténtek. Sok fiatal pár ugyanis, jóllehet templomba járó emberek, soha nem szánja rá magát, hogy Isten áldását kérje, s a gyermekeket – s a felnőtteket sem – keresztelik meg. A kérdésre, hogy akkor hogyan lehet 96% a keresztyének száma, nem tudok válaszolni.

A törzsi élet szabályai mélyen beleivódtak az emberekbe, hétköznapjaik természetes részét alkotják. Sajnos, a keresztyénségről nem mondhatjuk el ugyanezt. Sokak számára külső dís, vasárnapi program, a társasági élet új formája, de mikor az élet nagy eseményeihez érkeznek, nincs ott az igény, a vágy, hogy Isten része legyen annak és meghatározó szerepet játsszon benne.

Bálintné Kis Beáta

MENNYIT ÉR A KERESZTSÉG?

Köszönjük, hogy többen is reagáltak az országos evangélikáció nyitó igehirdetése által felvetett kérdésekre. Ezekből adunk most ízelítőt.

Levélrészlet Békéscsabáról

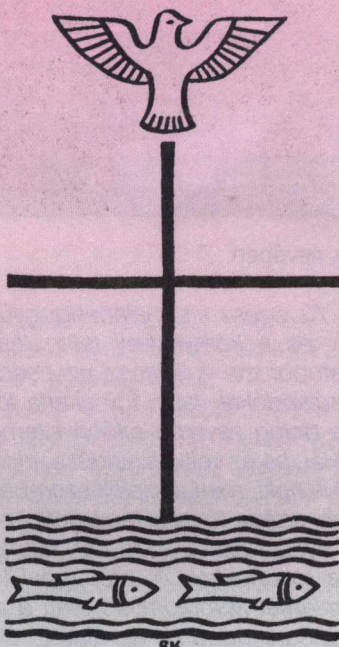
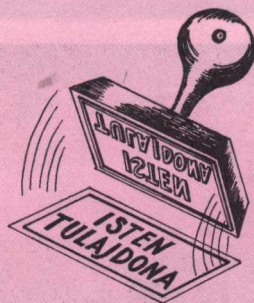
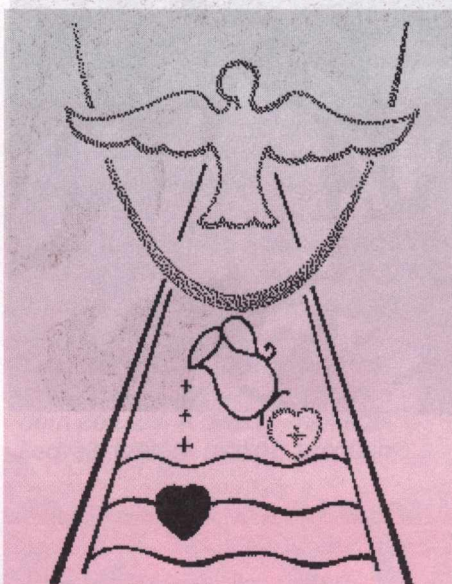
Hálás vagyok szüleimnek, hogy megkereszteltek, aminek fontosságát a hittanórák alkalmával megismertem, de igazi jelentőségét csak hitrejutásom után értettem meg... Sok nehézségen mentem át, küzdöttem, hogy Istennek tetsző életet éljek, de önerőből csak mélyebbre süllyedtem, s lassan megértettem és igazat adtam annak a kedves éneknek, melynek utolsó sora így hangzik: „Mindent Te, semmit se én...”

Mihálovics Zoltán, Szigetszentmiklós

Ha a keresztség ex opere operato fejtené ki hatását, vagyis függetlenül a kiszolgáltató lelkész, illetve a keresztelendő csecsemő igenlő vagy tagadó szándékától, akkor tényleg a legteljesebb misszió feladat a tömegek „vizezése” lenne. S ekkor helytálló a rettegés, hogy a kereszteleetlen gyermek pogányként elkarhozik, tehát veszély esetén akár az anyaméhben megkeresztelendő a magzat... Ugye milyen abszurd? Jézus azt mondta: „Ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyermek, nem mentek be az Isten Országába.” És nem tette hozzá: „a gyermekkeresztség után”...

Pivarcsey Ildikó, Budapest

...abból merítünk erőt, ami a golgotai kereszten történt, és Jézus Krisztus hatalmas váltságművére tekintünk vissza hálással, és amit velünk egyénileg is cselekedett. Ebben benne van, hogy megkereszteltek, de később Ő szólított, hívott, munkálkodott bennem, míg bűntudatot ébresztett, bűnbocsánatot adott és döntésre segített, hogy az Ő gyermekeként ez után nem magamnak, de Neki éljek. Hitet is egyedül Ő adott. Soha nem dicsekedhetem a nagy hitemmel, egyedül nagy Megváltómmal!

Gáncs Aladár, Budapest

Csak az ébredés után kap súlyt, jelentőséget sok minden számunkra – így a keresztség is. Ébredés nélkül nincs élet és ezért formáság, szokás, gépies dolog sokak számára például az istentisztelet, éneklés, ima, bibliaolvasás, úrvacsora és ezek sorában a keresztség is... Isten választ vár az ígére, amit a templomban hallgatunk, a keresztségre, amelyben gyermekkorban részesülünk... A keresztséget és úrvacsorát Jézus hitünk erősítésére rendelte. Itt arról van szó, hogy személyesen tudjam, merjem hinni, hogy bajban, kísértésben erős kapaszkodóm legyen: meg vagyok keresztelve!

Végül közöljük az igehirdető lelkész, Ferenczy Erzsébet reagálását a hozzászólásokra:

Megköszönve az igehirdetéssel kapcsolatos hozzászólásokat, melyekből a Krisztus ügyéért érzett felelősség szólal meg, az alábbiakban szeretnék néhány fölvetett kérdésre válaszolni:

Attól tartok, hogy amilyen nagy veszedelmet rejt magában az, ha visszautasítjuk Isten ajándékát és elveszítjük azt, vagyis „megkeresztelt létünkre változatlanul Isten nélkül élünk”, épp olyan veszedelmes lehet, ha megpróbálunk valamit „hozzátenni” Isten művéhez. A keresztségben egyedül Isten a cselekvő. Nem köti feltételhez azt, amit ajándékoz. A keresztség Istennek mindent megelőző szeretetét hirdeti. Az üdvösség nem Isten és ember munkájának „közös eredménye”, nem valamiféle „együtműködés” következménye, hanem kizárólag Isten műve.

Hadd utaljak Luther Nagy Kátéjára a keresztség, valamint a keresztség és a megtérés összefüggésével kapcsolatban:

„...,akit Isten nevében keresztelnek, azt nem emberek, hanem maga Isten kereszteli: emberi kéz végzi, de valóságban Isten saját cselekedete az. Eből mindenki maga megállapíthatja, hogy sokkal értékesebb cselekedet ez, mint amelyet bármely ember vagy szent tehet. Hogyan is tehetnék Isten cselekedeténél nagyobb cselekedetet? Itt aztán töri magát az ördög, hogy hamis látszattal vakítson és Isten cselekedetétől a mi cselekedetünkhöz térítsen.” (Luther: Nagy Káté 693:11)

1656 Budapest
Pf. 22

Köszönöm a megújult MM-t. Első látásra tetszik. Imponáló az az univerzalitás, amelyet a cikkek állítanak össze. Továbbra is legyen ez a lap ilyen tág ölelésű. Külsőjét tekintve – én a „gazdag” nyugatnak – csak irigységgel vegyes aggodalommal veszem kezembe. Nekem „túl” szép a kivitel. Egyrészt, mert arra gondolok, hogy ez a sokszínű nyomás rengeteg pénzt emészt fel. Másrészt engem, a nyugati önkénteseket vagy a minden postatermék-prospektusaira vagy a minden postaládába „elszóró” egyéb propaganda-reklámfüzetekre emlékeztet. De talán Magyarországon ezt így kell és így is van jól...

Gémes István, Stuttgart

Köszönöm Önöknek, hogy küldik a Missziói Magazint, mert ezáltal erősödik a „háló”, amely segítség a magam „halászatánál”... Városunkban a legkülönbözőbb szekták, „egyházak”, diánetika, agykontroll, stb. „munkálkodik”. Tudnunk kell felvenni a harcot az elvetemedett „elemekkel”, akik tömegével ontják az írásos anyagokat. Segítsünk az aranyat keresőknek, hogy az igazi hitet, az aranyat találják meg, és ne a csillogó piriteket...

Inotai Tibor, Dunaújváros

Legyen mindig egyértelmű az MM-ben az Úr Jézusban való személyes hitre hívó hang Lukács 24, 45-48 értelmében.

Adámi László, Nyáregyháza

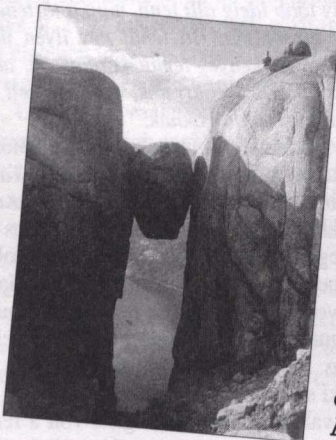
Szembetűnő, mennyi pozitív irányú változás ment végbe az évek során. Hála Istennek, és csak így tovább... Szívesen olvassák az MM-et a gyülekezeti tagok, főleg a világot nem nagyon járó időseinknek fontos csatorna a misszióról. Köszönet a sok munkáért az olvasók nevében:

Schaller Bernadett, Váralja

Megkaptuk az MM-et az addig 2 helyett 10 példányban. Öt istentiszteleti helyünk van, vasárnaponként 4-4 istentisztelettel. Ha osztom az újságot az istentisztelet után, szívesen viszik, sőt olvasás után tovább is adják. Jó páran járatták egyházunk országos lapját, van egyházmegyei újságunk, sőt gyülekezeti kiadványunk is. Fontosnak tartom, hogy minél többen olvassanak egyházi kiadványokat, de előfizetőket találni nem olyan könnyű. Sok a kisnyugdíjas, a munkanélküli is. Gyülekezeti lapunkban is rendszeresen hívom fel a figyelmet az MM előfizetésre, remélem, nem hiába...

Mihácsi Lajos, Mencshely

Smidéliusz Gábor nagytarcsai lelkész az előző MM címlapfotója ihlette írásra:

Talán igaza van *Toth Árpádnak*, aki a *Lélektől lélekig* című versében, szomorú magányában az ablaknál álldogálva a csillagok távolságán elmélkedik. Mennyi idő alatt jut el tőlük a fény a szemébe... Talán mire eljut hozzánk, a csillag már megsemmisült. A magányos *Szíriusz* a magányos embernek küldi, ki tudja, mennyi évezrede már a fényét. Fáradhatatlanul, billió mérföldekről, jeges, fekete, kopár terek sötétjén át: végső soron hiába, fölöslegesen. Mert nincs, aki megfejtene, nincs, aki kikódná. De hát ember és ember között is „roppant jeges úr lakik”. Ahogy a fény, az „égi üzenet” a létezés és az élet szomorúságát zokogja, ugyanúgy fényvnyi távolság szakadéka tátong közöttünk, emberek között. Arra sem vagyunk képesek, hogy egymást megértsük és elfogadjuk, az embertársamat, a mellettem lévő, a velem találkozó, a hozzám szóló. Hogy lennénk alkalmasak arra, hogy Isten szavát, igéjét, szeretetét megértsük?

Az új Missziói Magazin borítóját nézegetem. Két óriási sziklafal közé beékelődve, ég és föld között odaszorulva, a szakadék fölött átjárót képezve; hatalmas kötömb látható. Az úrt, a tátongó mélységet hidalja át. Hihetetlenül merész, borzasztóan látható, rendkívüli lehetőség. A roppant jeges úrt tölti be ez a kötömb. A kimondhatatlan távolságot. Az elkészerítő, nyugtalanító, lehangelő messzeséget. Isten Jézus Krisztusban ugyanúgy feszül ég és föld közé. Tér és idő szűk szorításába belealázkodva, odapréselődve, hogy kitöltse a végtelen úrt és a szakadékot. Olyan Istenünk van, aki ennyire közel jön, Ő maga ékelődik be a mi emberi hétköznapjainkba. Megszólítani akar, és nem értelmetlen vagy megfeythetetlen üzeneteket küldeni sok ezer fényvnyi távolságból. Ő találkozni akar velünk, és ezért mindent megtesz. Ezért lett embertárrá és barátta. Hozzánk, elszigetelt és hideg kötömbként egymásra meredő, lassan csak a világ reménytelenségében hívó emberekhez szól; éltető reménységgel és céltudatos életre formáló szóval.

„Szépek a fiatalok,

de az öregek szebbek.” – írta Walt Whitman. Vél-néd, megbolondultam, de magam is osztom ezt a véleményt. Nézd csak ezt az idős párt! Együtt áldják a napkeltét, de már mélyebben kötődnek a lenyugvásához. „Friss záporokkal szívárogi a földbe – hiába fűröszöd önmagadban, csak más-ban moshatód meg arcodat.” Ezek a záporok mélyen felszántották az arcokat és kezeket, de ami-ért elindultak, az már visszavonhatatlanul az övék. Merülj csak el ebben a csendes és bensősé- ges szépségben, a világ csurig van ilyen szépség- gel. Hogyan lehet rátalálni? Nincs rá recept. Ma- gam azon az úton indultam el, amit szeretett idős lelkészem javasolt. Keresni kell az angyalokat. Úgy kell nézni a gyülekezetre, hogy észrevegyük benne az angyalokat. Ahogy a gyermek kará- csonykor ott ül a nyitott ablaknál és várja az angyalok érkezését. Mi megmosolyogjuk a jelenetet, de ez őket egy cseppet sem zavarja, hi- szen valóban angyalokkal társalognak.

Emlékszem, első ilyen meglesett angyalom egy nyugalmazott ta- nárnő volt. Névtelen szolgálata a gyereklátogatásban teljesedett ki. Rengeteget dolgozott, még ennél is többet imádkozott és mérhetetle- nül szeretett. Részese volt annak a hálónak, ami ezt a beteg világot, mint erek a testet, át meg át szövik és élettel táplálják. Ha egyszerre

Together we are stronger

hagynának itt bennünket ezek az angyalok, annak beláthatatlan következményei lennének.

Második angyalom már teológiai magaslato- ka emelt. Először csak néztem azt a kedves mo- solygós bácsit a vasárnapi istentiszteleteken. Már nyolcvan felé közeledett, de simán szíát köszönt, ha találkoztunk. Egyre többet tudtam meg nehéz sorsáról és egyre többet néztem őszinte derűjét. Akkoriban kezdett el foglalkoztatni az úrvacsora, talán mert fiatal konfirmandusként szerettem volna megérteni a lényegét. Az angyalok nyelve nincs korlátok közé szorítva, mint az emberi nyelv. Az én angyalom a sok bűnbánattal terhelt ábrázatú testvér között cikázott előre, mosolyo- ga sietett Krisztusához. Istenem, de sokszor néz- tem végig ezt a jelenetet, míg végre sikerült felfog-

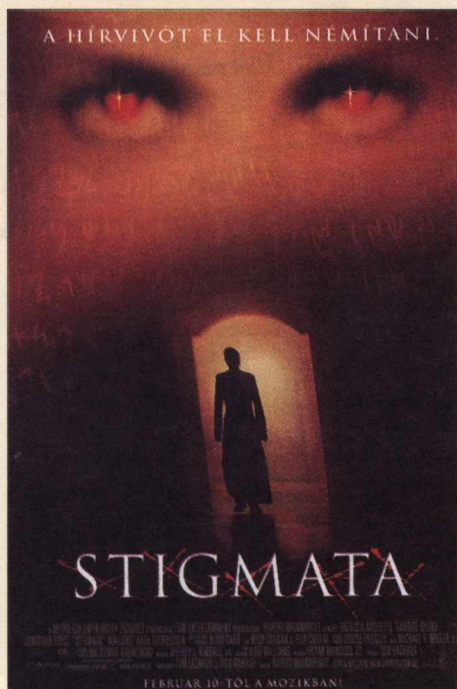
nom, hogy ez a bácsi igazán jól megértette az úrvacsorát.

Itt most abbahagyom a mesélést. Ennek két oka van. Azt gondo- lom, hogy bármennyi angyalt gyűjtenék is össze, ez a gyűjtemény so- sem lehetne teljes. Másrészt ezzel arra biztatlak, írd meg az MM- nek, hogy a te angyalaid miként ébresztenek téged és a gyülekezete- det. Dr. Podmaniczky Pál gondolataival köszöntelek és egyben ma- gyarázom, hogy miért fogalmaztam meg mindezt az MM hasábjain: „... mert ahol ébredés van, ott misszió van.”

Makoviczky Gyula

Stigmata

„Hasítsd szét a fát, és benne leszek,
Emeld fel a követ, és én ott is ott leszek...”

Varázsigerősen tér vissza ez a mondat Rupert Wainwright rendező Stigmata című filmjében, amelyet február eleje óta vetítenek Magyarországon a mozik. A filmet így az ezred- forduló idején minden bizonnyal tömegek fog- ják meg nézni, érdekes mondanivalója, felfoko- zott misztikus jellege miatt. A film érdekes, kis- sé savanyúan katolikus egyházellenes hangot üt meg és félrevezeti azokat az egyházon kívüli embereket, akik még nem hallottak Tamás evangéliumáról.

A film egyik főszereplője, Frankie Paige (Patricia Arquette), huszonéves fodrászlány, aki teljesen köznapi életet él, ám egyik nap vér- ző sebek jelennek meg a kezén, majd a fején és lábán, és sem a pszichiáterek, sem pedig az or- vosok nem találnak magyarázatokat a dologra. A Vatikán is értesül a történetekről és egy nyo- mozó pap, név szerint Andrew Kiernan (Gabriel Byrne) indul az eset felderítésére. A pap, aki a tudomány és a hit határán mozogva eddig hamis csodákat leplezett le és megfeythetetlen jelensé- gekre kereste a magyarázatot, felismeri, hogy Jézus öt sebe jelenik meg egymás után a lányon.

A római katolikus egyházban számos stig- matizált embert tartanak számon. Az első Assisi Szent Ferenc (1186-1226) volt. De sebeket vi- selt magán a magyar Boldog, veszprémi Ilona is (1237). Az utolsó híres stigmatizált pedig Padre Pio (1887-1968) volt, akit tavaly avatott szentté II. János Pál pápa. Míg azonban ezek a szent- életű, hívő emberek csak egy-két sebet kaptak életük folyamán, addig az ateista Frankie testén pár nap alatt négy seb lesz.

Wainwright, a rendező filmje kapcsán el- mondta: „Kutatásokat végeztem és rájöttem, hogy csak hívő emberek kaptak eddig stigmákat. Eljártam azzal a gondolattal, hogy mi lenne, ha egyszer egy hitetlen ember kapná meg Jézus sebeit. A Római Katolikus Egyház léte és hatása nagyon mélyen gyökerezik. Egy olyan intézmény ez, amely több ideig állt fenn, mint a történelem bármely birodalma. Ha tehát egy ilyen intéz- ményről szóló, kényes témát kezdünk ki, akkor körültekintően kell eljárunk, és utána kell ala- posan nézünk a dolgoknak.”

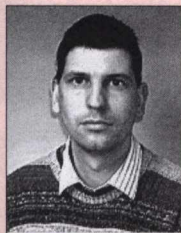
Ezt viszont mégsem tették meg az alkotók. A lány által arámul idézett és falra vésett Tamás evangéliumról ugyanis azt állítják, hogy az egy- ház titokban tartja, és nem engedi a helyes for- dítás megjelentetését, mert abból olyan dolgok derülnének ki, amelyek a kétezer éves intéz- ményt veszélyeztetnék. Ez a nem kanonizált evangélium viszont már magyarul is megjelent, a „Jézus rejtett szavai” című könyvben, így mindenki számára hozzáférhető.

Egy valamiben azonban igaza volt a rende- zőnek: „A Stigmata egy misztikus rejtély és re- mélem, hogy nézőimet megmozgatja, lenyűgözi és megborzongatja majd.”

Ez bejött.

Bolla Zsuzsanna

További információk a filmhez:
www.padrepio.com
www.mgm.com/stigmata
www.uipduna.hu

Fiatalokat fiatalok által Krisztushoz vezetni

Marton Tamást, a KIE új titkárát kérdezzük: Hogyan kerültél kapcsolatba a nagy múltú egyesülettel?

A KIE újjáalakulását a munkatársképzés jelentette, melyet az osztrák KIE-titkár Dieter Reitzner segített. Első időben még Ausztriában voltak a munkatársképzők, később Dieter már ragaszkodott ahhoz, hogy Magyarországon legyenek, s nagyrészt magyar előadókkal. Így jutott el hozzám *Sólyom Anikó*, aki kezdetektől részt vett a KIE munkájában és megkért, hogy készítsek egy rövid elképzelést a kirándulás-szervezésről, mint tantárgyról. Mikor az anyaggal elkészültem, az én programomat fogadták el. 1992 óta résztveszek tehát így-úgy a KIE életében, nagyon hosszú ideig választmányi tag voltam, és más funkciókat is betöltöttem. Utána az Evangélikus Egyháznál foglalkoztam az ifjúsági munkával, innen volt tapasztalatom, ez idő alatt elvégeztem a művelődésszervező szakot és ökumenikus vonalon, más egyházak ifjúsági munkájával is nagyon jó kapcsolatot alakítottam ki. Évek óta keresett titkárt a KIE, így 1999 őszén egy alkalommal teljesen véletlenül megkérdezték tőlem, hogy nem jönnék-e ide dolgozni. Egy héten belül igent mondtam, így tehát 1999. november 1-e óta vagyok KIE-titkár.

Mi a KIE-titkár feladata pontosan?

Legfontosabb feladatom a csoportokkal való kapcsolattartás, a külföldi partnerekkel való kapcsolattartás, kisebb részben irodai feladatok ellátása, illetve a különböző munkaágak támogatása, segítése.

Hogy néz ki a mai KIE?

Talán két vonalon érdemes elindulni. Egyrészt vannak a KIE-csoportok Magyarorszá-

gon. Ahány csoport, annyiféle, főképpen református és evangélikus háttérrel. A különbözőségeket nagyrészt az adja, hogy mennyire állnak közel egy-egy egyházhoz, illetve mennyire önállóak. Másik nagy terület a munkaágak: sport, a „Vezess!” című ifjúsági munkatársaknak készülő módszertani lap kiadása, a „Ten sing”, azaz „teenager singing”, vagyis fiatalok éneklése, olyan kreatív műfaj, ahol a fiatalokat a saját zenéjükön keresztül próbáljuk közel segíteni a Megváltóhoz...

Milyen aktuális programokat szervez a KIE?

Újdonság a nyomkereső munka, ami tulajdonképpen kreatív bibliatanulmányozást kínál gyermekeknek, ahol a kreativitás alatt értem a mozgást, sportjátékokat, ahogy kicsit cserkészen élnek meg, hiszen nagyon sokat vannak szabadban, sátorban vagy faházban. Pillanatnyilag ez a munkaág felfutóban van. A másik újdonság, hogy idén egy *gospel-tábort* szervezünk *Kiskőrösön*. Emellett vannak sporttáborok, természetesen munkatársképző tábor is. Ősszel tartunk egy csendes hétvégét és természetesen a csoportok is szerveznek területi programokat saját maguknak.

Hány fős valójában a MKIE tagsága és milyen a területi megoszlás az országon belül?

Érdekes a szóródás, főképpen Kelet-Magyarországon vannak KIE-csoportok. Ha mindenkit beleveszünk, egy jó ezer fős tagságról beszélhetünk, de ennél sokkal többeket elér a KIE, hiszen ez egy olyan szolgáló szervezet, melynek nagyobb a kisugárzása, mint a tagsága.

Milyen a KIE kapcsolata a hasonló szervezetekkel, mint például a Mevisz, Refisz, KÖD, stb? Mi a közös bennetek?

A közös, azt gondolom, Jézus Krisztus. Ez mindenképpen. Jó kapcsolatban vagyunk, próbáljuk egymás munkáját segíteni, de a kapcsolatunk sajnos nem rendszeres, mert az összes keresztyén ifjúsági szervezet azzal küzd, hogy nincs elég energiája még saját magára sem, nemhogy arra, hogy még más szervezetekkel is szorosan tartsa a kapcsolatot. Ez nem jelenti azt, hogy ne lenne minden évben valami közös próbálkozás, de széleskörű nagy

együttműködés nem mondható. Tudunk egymásról, információkat átadunk egymásnak, imádkozunk egymás szolgálatáért, programokat küldünk stb.

Miből él a KIE?

Egyéni adományokból, külföldi támogatásból, állami támogatásból és pályázatokból.

Teljesen független szervezetileg, teológiaiilag?

Szervezetileg teljesen független a nagyobb és kisebb felekezetektől. Teológiaiilag megállunk annál a pontnál, amelyet az 1855-ös világkonferencián mondtak ki: „Egy közösségbe gyűjteni azokat a fiatalokat, akik Jézus Krisztust Megváltójuknak és Isteniüknek tartják a Szentírás szerint; az Ő tanítványai akarnak lenni hitükben és életükben; és az Ő országát terjesztik a fiatalok között.” Ha ennél a pontnál tovább mennénk, akkor azt hiszem, inkább ki-rekesztők lennénk.

Személyes terveid a KIE-ben?

Az az ige, ami engem nem-lelkészként erre a szolgálatra vezetett és bátorított, így hangzik: „ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok egymásnak”. Ebben szeretnék én segítsége lenni másoknak és alkalmatlan eszköze lenni az Úristennek. Szeretném megmutatni a fiataloknak, hogy szükség van rájuk és nem kell ahhoz külön tanulni, hogy segítsék az evangélium terjedését. Az előrelépésnek két formáját látom fontosnak: egyrészt minél több helyen létrehozni ifjúsági csoportokat, hogy ez később KIE csoport marad, vagy más egyházi csoport lesz, az az ügy szempontjából lényegtelen. Másrészt azoknak a munkaágaknak híret szertevinni és használatát megtanítani, melyekben a KIE jelentős tapasztalattal rendelkezik. Úgy gondolom, az elkövetkező öt évben a KIE-nek ez a két nagy küldetése lehet.

Hol lehet elérni Titeket, vannak-e heti rendszeres alkalmak?

Budapesten minden héten *hétfőn este 6-kor* a Pelikán csoportunk találkozik a KIE Székházban, a *Horánszky u. 26.* első emeletén, de elérhető vagyunk telefonon keresztül is: 267-0587, vagy e-mailen: kie@kie.hu.

TRADÍCIÓ ÉS ÚJ KEZDET

Így hangzik bajor testvéregyházunk idei évre meghirdetett böjti gyűjtési akciójának motója. Ahogyan minden esztendőben más és más szolgálati ágat igyekeztek támogatni a befolyt adományokkal Kelet-Európában, most 2000-ben német barátaink figyelme a Krisztus ügyén hűségesen munkálkodó asszonyok felé fordul. Így felénk is.

A böjti gyűjtést bevezető sajtótájékoztatón – melyre vendégként bennünket hívtak meg – bajor testvéregyházunk vezetői külön is kifejezték örömlükét, hogy Magyarországon megalkult a *Női Misszió Osztálya*, lehetőséget teremtve arra, hogy az asszonyok szolgálata szervezett formában történhessék. Őszinte érdeklődéssel hallgatták a beszámolóinkat eddigi munkálkodásunkról, jövőbeli terveinkről. Az idei esztendő böjti adományaival pedig segíteni kívánunk, hogy a felismert feladatainkat véghez tudjuk vezetni. Ez a támogató szeretet is mutatja, hogy a Bajor Evangélikus Egyházban valóban testvérré találtunk...

A böjti akciót ismertető brossurán mégis egy nálunk már szokatlan kép szerepel. Lovaskocsit hajtó asszonyok. Nálunk ritka látvány, de a volt Szovjetunió területén, *Ukrajnában* napi valóság. Az ott élők – testvéreink. Nemcsak a Krisztusban való hit köt össze bennünket, hanem az is, hogy a bajor egyház velük is partnerkapcsolatban áll. Miközben tudjuk, hogy német testvéreink az imádságon túl adományokkal gondolnak ránk a böjti időszakban, jó lenne, ha mi is tudnánk egymásért könyörögni. Az ukrainai keresztyénekért, akiknek hitéletébe valóban új kezdetet, felfakadást hozott a rendszerváltás.

Egy 72 éves asszonyról, *Emmáról* tudunk, aki a semmiből egy száz fős gyülekezetet gyűjtött össze. Felnőtt emberek járnak konfirmációi óráira... Pedig azt hitte, hogy a múlt szenvedései tövestől kiirtották a hitet szívéből...z Tizenhét éves volt, amikor a szovjet csapatok bevonultak hazájába. Átélté az azt követő éhínséget. „A szemétdomb egyik

oldalán mi kutattunk az ételmaradékok után, a másikon a patkányok.” – emlékezik vissza. Mint németajkúnak, lehetősége lett volna, hogy kijusson az országból. Tudjuk: Sztálin jó pénzért kiengedte őket, de Emma nem lehetett közöttük. Helyette, koholt vád alapján, öt esztendőre börtönbe zárták. Amikor kiszabadult, se otthona, családjá, de még munkája sem volt. Anyja, hűgával együtt akkor már az NSZK-ban élt. Nagy nehezen kitanulta a szabás-varrást. Azóta is hálás annak az orosz asszonynak, aki őt felkarolta. Nehéz évek következtek. Férje, akivel közben megismerkedett, szintén sok szenvedést tudhatott a háta mögött. A németországi hadifogság után, tíz esztendő kényszermunkát a saját hazájában! Két megkeseredett ember, akiknek véres verjétekkel sikerül nagy nehezen felépíteniük kicsiny házukat... Huszonhét esztendő telt el, amikor Emma újra találkozhatott édesanyjával. „Ez fordulópon volt az életemben.” – vallja. „Mert anyám megkérdezte: *Megfelejtéktél teljesen Istenről?* – És én azt mondtam: *Igen. Semmit sem ákartam Róla hallani.*” Az anyjától kapott Bibliát azonban magánál tartotta és elkezdte olvasni. „A Biblia ígében keresztiül Isten megtalált engem, még a Gorbacsov-féle peresztrojka előtt. Felidéződtek bennem mindazok a történetek, amiket édesanyám még gyerekkoromban mondott el Jézusról. Régi hittanórák jutottak eszembe. S elkezdtem újra imádkozni... A mai napig ámulok azon, hogy ha én igen, de Isten nem felejtkezett meg rólam.”

Így indult el Emma néni és vele együtt sokan a szolgálatba, amikor a politikai helyzet

1990 után ezt megengedte. Tanúságtétele és az egyházi élet újraindulása hazájában bizonyosság-tétel Isten megtartó szeretetéről.

Brebovszkyné Pintér Márta

VERS- ÉS PRÓZAÍRÓ PÁLYÁZAT

„Vallomások a hitről”
címmel vers- és prózaíró pályázatot hirdet a Női Misszió Osztálya.

A másokat gazdagítani tudó bizonyágtételeket június 15-ig várjuk a következő címre:

MEE Női Misszió Osztálya,
1085. Budapest, Üllői út 24.

LEPRAMISSZIÓ

Poklosokat tisztítsatok...

A 125 éves *Nemzetközi Keresztyén Lepramisszió* és a 25 éves magyarországi lepramunka tiszteletére készült el ez év januárjában a „Poklosokat tisztítsatok...” című kötet *Rozgonyiné Asztalos Piroska* szerkesztésében. E könyvecske egyes fejezeteit különböző szakfolyóiratok cikkeiből, személyes beszámolókból állította össze a szerkesztő, ezért stílusában ugyan nem egységes, de mondanivalójában logikusan összefüggő, könnyen érthető, megrendítő olvasmányt tarthatunk a kezünkben. Egy leprakórházi gyakorlattal rendelkező szakember – *dr. Erdélyi Dániel* – orvosi szempontból ismerteti a betegséget, de megláthatjuk a lepramisszió

történetének kezdeteit, a tudomány, az egyéni önfeláldozás és a szervezett munka kialakulását.

Olvashatunk arról, hogy Magyarország volt a vasfüggöny mögött az egyetlen, ahol a hivatalos fórumok elzárkózása ellenére 25 évvel ezelőtt *dr. Dobos Károly* református lelkipásztor a Leprások Világnapjának megünneplésével és a fáslikötés megindításával, imaközösségek megalakításával önzetlenül és minden szervezettől függetlenül elkezdte a leprások segítségét. A most 98. életévében levő Dobos Károly kitaró és szívós szolgálattal érte el, hogy ma ezernél több egyéni adakozó és kb. ezer különböző felekezetű gyüle-

kezet – köztük sok evangélikus is! – segít 35 leprakórháznak, hogy a leprások gyógyszerhez jussanak, sebeikre kötszert kapjanak. Nem vitatható, hogy a leprások közötti munkát a keresztyén emberekre bízta Jézus Krisztus. Ő a Máté 10,8 szerint más betegségekkel megkülönböztetve beszél a poklosok tisztításáról, és gyógyításukban is példát ad.

A „Poklosokat tisztítsatok...” című könyvet a Lepramisszió központi címén rendelhetik meg: *1151 Budapest, Alagi tér 13.* Ára nincs, de adományt szívesen fogadnak el érte a leprások javára.

Bencze Imréné

Kereskedelmi rádióban is szólhat az Ige

Torony Rádió, Békés – Egy nyugodt hang a Viharsarokban

Az Evangélikus Rádiómisszió *Lélektől lélekig* című műsorát rendszeresen sugárzó rádióállomások felsorolásában – ez olvasható a Missziói Magazin hasábjain – szerencsés ábécés rendje miatt az első a *Torony Rádió*, amely a Viharsarok egyik legszegényebb vidékén, a megye névadó településén, *Békésen* működik. Békés a legkisebb település Magyarországon, ahol 24 órás helyi rádió van.

Négy-öt évvel ezelőtt, az akkor médiaparadicsomnak kikiáltott Békés megyében – ez időben még nem lehetett országos kereskedelmi rádiót fogni a térségben – egyszerre több helyi rádió alakult. Részből a megyeszékhelyen, részben a csupán kosárfonó háziiparáról és kiváló gyógyvizeről ismert Békésen. A helyi üdülőközpont egyik vezetője ismerte fel a helyi rádiózásban rejlő gazdasági lehetőségeket, és egy lelkes amatőr csapatot gyűjtve maga köré elindította a 22 ezres városka első, egy nyáron át hallgatható rádióját. A lelkes amatőr csapat hamarosan önállósodott, és egy másik rádiót hozott létre, Torony Rádió néven. A több éves versengésből – a hallgatókért és a közösen használt frekvenciáért – végül a pénzügyileg stabilabb alapon álló, szervezettebb Torony Rádió került ki győztesen, azaz 24 órás lett; míg a másik rádió megszűnt.

Jómagam már közel négy éve rádiódom Békésen, mindkét rádiónál dolgoztam, értelemszerűen most a Torony Rádió műsorvezetője, szerkesztő-riportere vagyok.

Ez egy konzervatív hangvételű, műsoraiiban keresztény és nemzeti szellemiséget megjeleníteni igyekvő kereskedelmi adó. Hitvallásunkat jól tükrözi legsikerültebb jelmondatunk: „*Torony Rádió, Békés – Egy nyugodt hang a Viharsarokban.*” Az átlagosnál sokkal több vallási, kulturális, közéleti, ismeretterjesztő, stb. műsorunk van, annak ellenére, hogy ilyenek készítésére senki nem kötelez minket. Ezekért, valamint gyors, hiteles és pártatlan tájékoztatásunkért hallgatóink igen hálásak.

Legkülönlegesebb, szerintem országosan egyedülálló vallási műsorunk az *Útravaló*. Ez a cím egy, a hét minden napjának reggelén jelentkező ökumenikus műsort takar, melyet református, baptista, pünkösdi, adventista és természetesen evangélikus fiatalok készítenek, szinte pontosan egy éve már. Ezek a néhány perces áhítatok afféle – mindenkor bibliai alapon álló – bátorítások,

isten üzenetek, közérthető formában „tálalva”. Az elvárt rövidséget és tömörséget a személyes hangvétellel és képies beszéddel tudjuk ellensúlyozni. Műsorunk nem csupán, sőt nem elsősorban – az egyébként jelentős számú békési és a vételkörzetben élő – keresztény testvérünkhöz szól, hanem a rádióhallgatók ilyen szempontból sem homogén tömegéhez, vagyis az Istent még nem ismerőkhöz, esetleg Őt keresőkhöz is. Ennek a műsornak a készítése és szerkesztése egy valóságos, bár talán újszerű szolgálat, amiért a közreműködő társaimmal együtt hálás vagyok. *Hiszem, hogy Istennek ezernyi lehetősége van az ember megszólítására, és ez a műsor, ami a misszió nagy-szerű lehetőségét rejti magában, ilyen eszköz lehet. Eszköz az örömezenet továbbadására.*

Az Útravalót evangélikus részről gyülekezetem, a mezőberényi első kerületi gyülekezet ifjúsági csoportjának tagjai készítik. Lelkésziünk segítségével igazsakasokat jelölünk ki, amikről mindenki otthonában elmélkedik, majd egy másik foglalkozáson megbeszéljük, ki mire jutott. Így alakulnak ki az egyes műsorok, amikből rögtön hetet kell készítenünk, mert egy közösség egy teljes hét reggeli áhítataiért felel. Az összeállított adások anyagát ifjúsági csoportunk egyik tagja olvassa fel a rádióban.

Ifjúsági csoportunk tagjai – 16-26 éves fiatalok – hetente egyszer találkoznak. Közös éneklés után rendszerint egy, a valláshoz, vallásgyakorláshoz kapcsolódó előadást hallgatunk meg lelkésziunktól vagy valamilyen társunktól, aztán az elhangzottakról folyik kötetlen beszélgetés. Az est egy rövid áhítattal és imádsággal ér véget.

Régi tervünk válna valóra a Torony Rádió-nál, ha rendszeresen tudnánk istentiszteleteket élőben közvetíteni. Ennek technikai és személyi feltételei adottak, a felekezetek vezetői is támogatják az ötletet. A megvalósítás anyagi háttérét biztosítandó, pályáztunk az Országos Rádió és Televízió Testületnél.

Bízom benne, hogy rövidesen a pályázat sikeréről tudom tájékoztatni az MM olvasóit.

Szegfű Katalin
rádiós, média szakos főiskolás

Az Evangélikus Rádiómisszió
„*Lélektől lélekig*”
című heti programja az alábbi
helyi rádióadók körzetében hallható:

BÉKÉS	Torony Rádió
BÉKÉSCSABA	Start Rádió
BÉKÉSCSABA	Csaba Rádió
BONYHÁD	Rádió Bonyhád
BUDAPEST	Rákosmente Rádió
BUDAPEST	Klubrádió
DUNAÚJVÁROS	Penta Rádió
ESZTERGOM	Új Esztergom Rádió
KAPOSVÁR	Somogy Rádió
KAPOSVÁR	Kapos Rádió
KAZINCBARCIKA	Top Rádió
KECSKEMÉT	Róna Rádió
KISKŐRÖS	Fresh Rádió
MOHÁCS	Rádió Mohács
NAGYKANIZSA	Zala Rádió
NYÍREGYHÁZA	Jonatán Rádió
NYÍREGYHÁZA	PB Rádió
SOPRON	Panoráma Rádió
SZARVAS	Szarvasi Rádió
SZEGED	MR Szegedi Stúdiója
SZÉKESFEHÉRVÁR	Vörösmarty Rádió
SZEKSZÁRD	Rádió Antritt
SZENTENDRE	Pilis Rádió
SZOMBATHELY	Szóköz Rádió
TAPOLCA	Tapolca Rádió
VÁC	Madách Rádió

EGYETLEN LEHETŐSÉG

„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1 Tim 2,5)

Azt mesélik, hogy a brit királynő, Viktória uralkodásának idején egy kisfiú megpróbálta meglátogatni a királynőt. A fiúcska ugyanis néhányszor megfigyelte, hogy a palota főbejáratán előkelő, jól öltözött emberek könnyedén áthaladnak, anélkül hogy az őnök megállítanák őket. Ezt látva arra az elhatározásra jutott, hogy otthon felöltözik szép ünneplő ruhájába, gondosan megfésülködik, tetőtől talpig rendbe szedi magát, és ezzel ő is elnyeri a palotaőrök tetszését, akik be fogják engedni. Így könnyedén bejuthat a királynőhöz. Megmosakodott tehát, felvette vasárnapi ruháját, gondosan megfésülködött, és reménykedve elindult a palotához. Amikor azonban keresztül akart menni a kapun, az őr eléje állt és nyersen rákiáltott: „Állj, kisember! Hová igyekszel?” – „A királynőhöz akarok..., igen, meglátogatni a királynőt” – válaszolta a fiú megszeppenve. „Az lehetetlen! Itt nem megy be senki!” – hangzott az elutasítás. A kisfiú elkezdett sírni, hiszen úgy gondolta, hogy ő a lehető legjobbat akarta. Éppen ekkor jött a kapuhoz egy fiatalember, észrevette a síró fiút, odament hozzá és megkérdezte: „Miért sírsz, fiacskám?” Zokogva mondta el kívánságát a legény. Ekkor a fiatalember kézen fogta őt és bement vele a kapun. A kapuórség vigyázzba vágta magát és tisztelgett. Átvonultak egy nagy udvaron.

A kastély egyik oldalszárnyába jutottak. A fiú oltalmazója kinyitott egy ajtót, előretolta védencét és ezt mondta: „Édesanyám, itt hozok neked egy kis legényt, aki nagyon szeretne meglátogatni téged!”

Csak a királyi ifjú tudta teljesíteni a kisfiú szíve vágyát, hogy bejuthasson a királyi udvarba. Az uralkodó fiának segítségével nélkül maradt volna.

Így van ez még inkább akkor, ha a Magasságos Istenről van szó. Egyetlen bűnös sem járulhat eléje Jézus Krisztus, az Isten Fia nélkül. Ő a mi közbenjárónk. Meghalt a kereszten, hogy bűnbocsánatot szerezzen nekünk. Aki elfogadja a kereszten szenvedett Jézust Megváltójának, az már mint megigazított ember járulhat az Isten elé. Jézus mondja: „Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14, 6b). Aki ismeri a Fiút, csak az ismerheti az Atyát. Aki Jézus Krisztus nélkül kíván kapcsolatba kerülni az Atyával, az lehetetlenre vállalkozik. Jézus nélkül, Őt kikerülve nem lehet eljutni Istenhez. Egyedül Ő tud Hozzá elvezetni minket: téged, engem és másokat. Ismered-e Jézus Krisztust? Uradnak nevezed-e Őt? Megváltód, őriződ, pásztorod szeretne lenni a Királyi Fia, az Egyetlen Közbenjáró.

Göllner Pál

JESUS DIED FOR US. JESUS DIED FOR OUR SINS. HE GIVE FOR US!

Ez a rajz kétszeresen is érdekes! Egyrészt azért, mert az egyházi esztendőnek azt a szakaszát éljük, böjt idejét, amikor különleges figyelemmel és hálával fordulunk Jézus Krisztus megváltó szenvedése felé.

Másrészt pedig azért, mert ez a rajz – bár származhatna a szomszéd városból is – igen messziről érkezett hozzánk: *Indiából*. Ha a legutóbbi Magazinban olvastál az ott szolgáló magyar tanár-házaspárról, Andrásról és Angelikáról, akik ezt a rajzot is elküldték nekünk, biztosan még inkább örülsz távoli gyermektársad megrajzolt keresztyén hitének. De figyeld csak, mit ír?!
 „I am also a buddhist. Next time I will draw a buddhist picture.”

Kérlek, írd meg nekünk (magadtól, vagy csekély angol tudással rendelkező ismerősöd segítségével):

- Mit jelent magyarul a kép címe, felirata?
- Mit tudsz meg a rajzolójáról?
- Mit mond még magáról – és mi erről a te véleményed?

Várjuk leveledet és munkádat, gondolkodásodat, ígérjük, jutalmazni fogjuk.

Ja, és még valami:

„ELSŐBBSÉGADÁS KÖTELEZŐ!”

Ez a mottója annak a Missziói Gyermekek és Ifjúsági Konferenciának, amelyet ebben az esztendőben ötödször rendez meg az Evangélikus Missziói Központ.

- ✱ Megint a tanév vége után közvetlenül! – június 26 /hétfő/ – 30 /péntek/ között, és
- ✱ Megint: *Piliscsabán, a Béthel Missziói Otthonban!*

Ez az otthon bőséges helyet kínál annak a gyermekeregnek, akiket érdekel:

- ✱ Mi köze a kresz-tábláknak a keresztyén élethez;
- ✱ Milyen élményekkel tért haza *Bálint Anikó* és *Marci* 4 év után Pápua-Új-Guineából, és szeretne velük tölteni 4 napot;

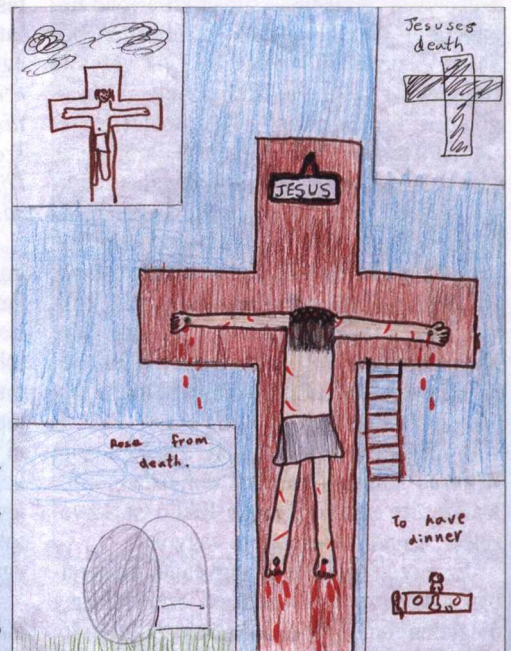
- ✱ Szeretne megismerkedni az Indiában, gyermekek között szolgáló Jó Andrásval és Jutasi Angelikával, akik szabadságuk idején meglátogatják a konferenciát;
- ✱ Szeretné felfrissíteni, elmélyíteni mennyei Atyjával és Megváltójával való személyes kapcsolatát.

Ha sikerült felkeltenünk érdeklődésedet, kérünk, jelezd a *Missziói Központ* címén május 31-ig!

Részvételi díj: 4000.- Ft (Indokolt esetben kedvezményt is tudunk adni.)

Ha részt vettél már missziói gyermekkonferencián, bizonyára felelős lettél barátaidért, akik még nem tudják, vagy nem hiszik, amit te. *Kérlek, szólíts meg közülük egyet, és kínáld fel neki is a konferencia lehetőségét!*

Gyöngyi Néni

MI-RAN (Korean)
Age: 12 (Birthday: May 4, '87.)

KÖNYVAJÁNLO

Gáncs Aladár: Élő vízcseppek – 75 meditáció

Megrendelhető az Ev. Missziói Központ címén: 1656 Bp. Pf. 22

Balikó Zoltán: Isten iskolájában – 170 igehirdetés

Megrendelhető: Böröcz Jánosné címén: 7625 Pécs, Aradi vértanúk útja 16.

Új ének – 253 ének kottával

Nem voltam egyedül – beszélgetések az evangélikus közelmúltból
Megrendelhető a MEVISZ címén: 1085 Bp. Üllői út 24.

Partnerek a misszióban – a Magyarországon működő keresztény szervezetek címtára

Megrendelhető: Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet,
Tel: 216 2054

Tanítványság és szolgálat

IMÁDKOZZUNK!

- a missziói irányelvek megvalósulásáért egyházunkban
- a sárszentlőrinci gyülekezet- és falumentő szolgálatért
- a kárpátaljai ébredésért
- valódi értékeket közvetítő médiáért hazánkban
- a KIE munkájáért és a Szélrózsa Találkozóért

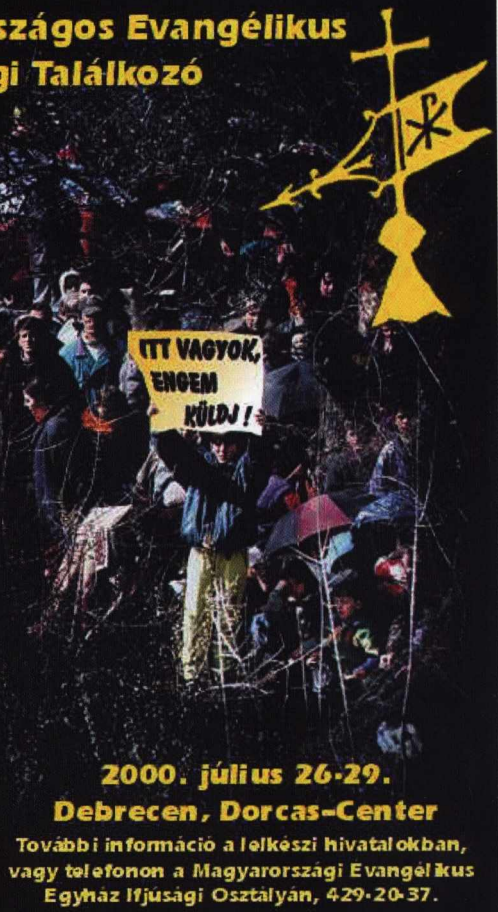
Irányelvek az evangélizáló és missziói munka időszerű súlypontjaihoz

(az Országos Presbitérium és Közgyűlés által elfogadott szöveg)

1. Az egyház evangélizáló és missziói munkájáról szóló törvénynek megfelelően az *evangélizációs és missziói munka szervezetének kiépítése* országos, kerületi és egyházmegyei szinten.
2. Összehangolt *evangélizációs és missziós munkaterv* kialakítása az egyházközségekkel, melynek célja a legkülönbözőbb rétegek elérése és beépítése a gyülekezetek életébe.
3. Gyülekezeti, egyházmegyei, regionális és országos *evangélizációs és missziói alkalmak* szervezése.
4. A *missziológia* integrálása a *lelkészképzésbe*. Missziói gyakorlat bevezetése a tanulmányi idő alatt. A missziói tudat és felelősség ébresztése és erősítése az *evangélikus oktatási intézményekben*.
5. *Lelkészek* evangélizálása és missziói képzése, *továbbképzése*.
6. Az *egyházi médiaszolgálat* missziói felelősségének erősítése.
7. Az *egyházi gazdálkodás missziói reformja* az összes egyházkormányzati szinten: anyagi lehetőségeink embermentésre, konkrét missziói szolgálatok támogatására koncentrálnjuk. Ezt a célt kell, hogy szolgálja a *missziói pályázat* is.
8. *Évenkénti missziói ünnep* előkészítése és szerves beépítése a gyülekezetek életébe. Javasolt időpont a Mennybemenetel és Pünkösöd ünnepe közötti Exaudi vasárnap, amely egyben a *missziói offertórium* napja is lenne.
9. A *misszió ökumenikus lehetőségeinek kiépítése* az Ökumenikus Tanács és a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet közreműködésével.
10. A *misszió és diakónia* szolgálatának tudatos koordinálása különös tekintettel a *városi misszió* kihívásaira, a veszélyeztetett rétegek elérésére és megsegítésére: szenvedélybetegek, hajléktalanok stb.
11. Leépült egyházközségeink evangélizációs és missziói lehetőségeinek országos felmérése, megfelelő *missziói munkások képzése és szolgálatba állítása* a szükséges anyagi feltételek központi biztosításával.
12. Erőnköz mért *részvállalás a világmiszióban* nemzetközi együttműködéssel.

III. Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozó

SZÉLRÓZSA

2000. július 26-29.

Debrecen, Dorcas-Center

További információ a *lelkésszolgálat*okban, vagy telefonon a *Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági Osztályán*, 4-29-20-37.

CONTENTS

- Bisoph-candidates about their mission strategies Hungarians met Christianity – a millenium serie by László Keveházi
- Evaluation of the 5 years' ministry of the MM by general inspector, Róbert Frenkl
- Starting ministry among gypsies in Sárszentlőrinc
- Renewal movement among Hungarian speaking gypsies in Ukraine by Erzsébet Csepregi
- Media and family by Judit Juhász, vicepresident of the Hungarian Radio
- Baptism and wedding in Papua New Guinea by Bea Bálint
- What is the value of the baptism? – reflections
- Tradition and new start – women in Eastern Europe by Márta Pintér
- Radiomission by a local radio in Békés

Babits Mihály

EUCHARISTIA

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Oh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ősz

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

Szállna mellükbe, – de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket,
amikkel törzs és vér leköt,

hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

*(Csorbáné Kertész Kinga felvétele
a bodajki Szélrózsa Találkozó
záróistentiszteletén készült)*